

اداره خانی :
فصله پنجمینه نزاری صاحبگیر خاندانده ۱۶

آبولا

صاحب امتیاز و مدیر مسئولی :

آرستووولرس د. خریستیدیس

'Ασ'Ολα

Τιμάται γρως. I.

Τὸ σὺμβολὸν μας : ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

* ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ *

ΣΥΝΟΜΙΛΙΑΙ ΚΑΤΑ ΤΟ ΔΙΑΛΕΙΜΜΑ

ΧΡΙΣΤΟΣ ΓΕΝΝΑΤΑΙ!

Α, ἡ ὠραία αὐτὴ ἡμέρα ἀνατέλλει καὶ ἐφέτος, καὶ τὸ γλυκὺ τῆς φῶς ἔρχεται νὰ καταυγῶσῃ τὰς καρδίας καὶ τὰ πνεύματα.

Χαιρετήσατε μὲ χαρὰν τὴν λαμπρὰν αὐτὴν ἡμέραν, μικροὶ μου φίλοι.

Χαιρετήσατέ τὴν μὲ χαρὰν, λουσήτε μέσα εἰς τὴν μεγαλοπρεπῆ τῆς λαμπρότητας καὶ ἐορτάσατέ τὴν μὲ τὴν παιδρότητα ἐκείνην τὴν εὐλικρινῆ, τὴν ὁποίαν σὰς παρῆχει ἡ ἡλικία.

Καὶ ἔχετε πολλοὺς λόγους νὰ ὑποδεχθῆτε τὴν ἐορτὴν ταύτην μὲ ὄλην τὴν θέρημν τῶν νεανικῶν ἐτῶν σας, καὶ μὲ ὄλην τὴν δύναμιν τῆς ἀδόλου καὶ ἀταλαιπωρήτου ψυχῆς σας.

Ἐν πρώτοις, ἡ ἐορτὴ αὐτὴ, φίλοι μου, μεταξὺ ὄλων τῶν ἐορτῶν, σὰς ἀνήκει. Τί ἐορτάζομεν σήμερον; Τὴν γέννησιν ἐνός Θεοῦ, τὴν ἐνανθρώπισιν τῆς μεγάλης Διανοίας, ἡ ὁποία διευθύνει τὸν κόσμον, τὴν παιδικὴν ἡλικίαν Ἐκείνου, ὁ ὁποῖος ἐπέρξε πρὸ αἰῶνων.

Ἰδοὺ, λοιπόν, εἰ ὁ προαιώνιος Θεὸς γίνεται βρέφος, γίνεται παιδί, διέρχεται

ὄλα τὰ χρόνια τῆς ἡλικίας σας, μέχρις οὗ φθάσει εἰς τὸν Γολγοθᾶν, ἀλλὰ καὶ τὴν Δόξαν! Ἀγαπητά μου παιδιὰ, τιμημένα, διότι ἕνας Θεὸς περνα τῶρα τὴν ἡλικίαν σας, χαρῆτε δι' αὐτὴν τὴν τιμὴν, καὶ ἀντλήσατε ἀπὸ τὴν ἐορτὴν αὐτὴν καὶ τὴν ἀνάμνησιν ἐν ἀσάλευτον δίδαγμα : — Δὲν πειράζει, ἂν γεννηθῆ κανεὶς μικρὸς ἢ δέλησις, ἢ ἐργασία καὶ τὸ εὐγενὲς ἰδανικὸν εἶναι δυνατόν νὰ τὸν κάμουν μέγαν!

Χαιρετήσατε, λοιπόν, μὲ χαρὰν, μικροὶ μου φίλοι, τὴν λαμπρὰν αὐτὴν ἡμέραν!

Χαρῆτε καὶ δι' ἕνα ἄλλον λόγον ἀκόμη : χαρῆτε, διότι δὲν πρέπει νὰ στερῆτε τὴν ψυχὴν σας ἀπὸ μίαν ἀδολον, εὐγενῆ, γλυκεῖαν χαρὰν, καθὼς εἶναι ἡ χαρὰ τῆς ἐορτῆς αὐτῆς. Ἡ ἀγνὴ χαρὰ ἀποτελεῖ τὸ μεγαλειότερον κεφάλαιον διὰ τὴν ψυχὴν, τὴν τονώνει, τὴν ἐνισχύει, τὴν στηρίζει. Ἀποφεύγετε μόνον τὰς χθαμαλὰς χαρὰς, αἱ ὁποῖαι καταβιάζουσι τὴν ψυχὴν καὶ τὴν δουλώνουσι. Μία εὐγενῆς χαρὰ ἄς εἶναι ἀπὸ σὰς πάντοτε εὐπρόσδεκτος. Δὲν γνωρίζετε πόσον καλὸν σὰς κάμνει αὐτὴ, δὲν φαντάζεσθε πόσον σὰς καθιστᾷ ἰκανοὺς ν' ἀντιστήτε εἰς τὰς περιπετείας τοῦ βίου!

Χαιρετήσατε, λοιπόν, μὲ χαρὰν, μικροὶ μου φίλοι, τὴν λαμπρὰν αὐτὴν ἡμέραν!

Χαρῆτε, ἀκόμη, διότι πρέπει νὰ εἶθε σήμερον παιδρὸι χάριν τῶν ἄλλων, χάριν τῶν γονέων σας, χάριν ἐκείνων, ποὺ σὰς ἀγαποῦν, χάριν ἐκείνων, ποὺ ἀγωνίζονται, μοχθοῦν, ἐργάζονται διὰ σὰς.

Τοὺς βλέπετε; Ἡ βιοπάλη, ὁ ἀγῶν, ἡ ἡλικία τοὺς ἐκσμαν, ἴσως, νὰ βλέπουν τὰς ἐορτάς αὐτάς μὲ θολωμένον μάτι καὶ νὰ τὰς ὑποδέχωνται μὲ ἀπαθῆ καρδίαν. Εἶναι δάρον τοῦ χρόνου αὐτό! Σεῖς ἔχετε τὴν ὠραιότητα καὶ θέρημν τῶν ἐτῶν σας; χαρῆτε, διὰ νὰ μεταδώσατε τὴν χαρὰν εἰς ἐκείνους, ποὺ εἶναι κουρασμένοι, λυπημένοι, ἰσακισμένοι πρὸς χάριν σας. Δώσατέ τοὺς νὰ ἐννοήσουν τὴν σημασίαν καὶ τὴν λαμπρότητα τῆς μεγάλης ἐορτῆς.

Τὰ ἡχηρά σας γέλια ἄς συνηθίσουν μὲ τὸν γοργὸν ρυθμὸν τῶν κωδῶνων καὶ τὰ φαιδρά σας πρόσωπα ἄς λάβουν τὴν λάμψιν τῶν ἀγγέλων τῆς Βηθλεέμ. Ἡ χαρὰ σας δὰ γλυκάνη τῆς πικραμένης καρδιῆς καὶ ἡ ζωηρότης σας δὰ ἐξυπνήσῃ μέσα εἰς τὴν ψυχὴν ἐκείνην τὴν λησμονημένην παιδρότητα.

Χαιρετήσατε, λοιπόν, μὲ χαρὰν, μικροὶ μου φίλοι, τὴν λαμπρὰν αὐτὴν ἡμέραν!

Χαρῆτε, διότι πρέπει. Πρέπει ἡμέρα, καθὼς ἡ σημερινή, νὰ σημειωθῇ εἰς τὸν βίον σας μὲ τὸν λαμπρότερον, τὸν φωτεινότερον διάκοσμον, πρέπει ν' ἀποτελέσῃ μίαν ὄλων διόλου ἰδιαιτέραν ἡμέραν, ὑψουμένην ὑψηλότερον ὄλων τῶν ἄλλων ἡμερῶν. Μὴ λησμονήτε, μικροὶ μου φίλοι, ὅτι σήμερον σφυρηλατεῖτε καὶ προετοιμάζετε τὸ μέγαρον τῶν ἀναμνήσεων, εἰς τὸ ὁποῖον δὰ κατοικήσετε, ὅταν δὰ μεγαλώσατε. Μὴ λησμονήσατε ποτὲ αὐτό. Κτίζετε τῶρα τὸ παλάτι τῶν ἀναμνήσεων σας. Πρέπει τὸ παλάτι αὐτὸ νὰ εἶναι πενιχρόν, κενόν, ἔρημον, ἀστόλιστον; Ὁχι, βέβαια. Ἡ σημερινὴ χαρὰ σας, ἡ ἀγνὴ παιδρότης, μὲ τὴν ὁποίαν δὰ στολίσατε σήμερον τὴν ἐορτὴν αὐτὴν, δὰ γίνῃ διὰ σὰς αὐριον μίαν γλυκεῖαν ἀνάμνησιν, τὴν ὁποίαν δὰ ἀπολαύσατε, ὅταν ἡ καρδιά δὲν εἶναι πλέον εὐαίσθητος εἰς νέας χαρὰς καὶ ὅταν ἡ ψυχὴ, κατ' ἀνάγκην, δὰ στρέφεται πρὸς τὴν ζωὴν, τὴν ὁποίαν ἐπέρασε. Θέλετε νὰ μένη καὶ τότε εὐχαριστημένη; Δημιουργήσατε μὲ ἐν φαιδρὸν παρόν, μίαν γλυκεῖαν καὶ ἀναπαυτικὴν ἀνάμνησιν.

Χαιρετήσατε, λοιπόν, μὲ χαρὰν, μικροὶ μου φίλοι, τὴν λαμπρὰν αὐτὴν ἡμέραν!

Τὰ Χριστοῦγεννα εἶναι ἐορτὴ καθαρῶς ἰδικὴ σας!

ΦΟΙΒΟΣ

ΔΙΗΓΗΜΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟ

Η ΧΡΥΣΟΜΑΛΛΟΥΣΑ

Ἐγεννήθηκε ἀνήμερα τῶν Χριστουγέννων. Τὴν ἡμέρα ἐκείνη, τὴν τρισάγια καὶ δοξασμένη, ὁ κόσμος ὅλος ἦτανε κατάλευκος.

Φῶς στῶν οὐρανῶν τοὺς θόλους, ὅπου ἀντιλαλοῦσε τὸ χαρμόσυνο Εὐαγγέλιο τῆς κοσμοσωτηρίας, καὶ ἀσπράδα πέρα ὡς πέρα μὲς' στὸ ἄπειρο.

Γι' αὐτὸ καὶ ὅταν τὴν ἐβάφτισαν τὴν αἰθερόπλαστη παιδούλα, τὴν ἐβγαλαν Λευκή.

Λευκή ἦταν τ' ὄνομά της, λευκή ἡ ὁμορφιά της, λευκή καὶ ἡ ψυχὴ της. Καὶ ποιοῦ ἄλλο ὄνομα θὰ εἰταίριαζεν ἀρμονικώτερα στὴ φωτογέννητη νεότητά καὶ στὴν ἀμίαντη τὴν παρθενιά, ποῦ σὰν χιονάτη περιστέρα ἐφτερουγίασεν ἀπὸ τὰ ὕψη καὶ ἐφόλιασε στὰ κρῖνα τῆς στοργῆς καὶ τῆς ἐλπίδας, ποῦ ἀλαφροξύπησαν, μὲν γέννηθηκε, μυρόπινα μὲς' στῶν γονιῶν της τὴν ἀγκάλῃ;

Καὶ τὸ λευκὸ πουλάκι σ' ἀπαλὰ τὰ χάρδια τῆς ἀγάπης εὐφραίνονταν καὶ κελαιδοῦσε ἀμέσως, καὶ ὅταν ἀγροικοῦσε τ' ὄνομά του, ἔτρεχε σὰν μελωδία ἀνοιξιάτικη καὶ φιλοῦσε τοὺς ἀγαπημένους του.

Ἐφώναζαν Λευκὴ καὶ θαρροῦσαν πῶς πετοῦσε γύρω τους ἡ χαρὰ τῶν οὐρανῶν.

Μὰ ὅταν ἐμεγάλωσε, τῆς ἔδωκαν κ' ἕνα ἄλλο ὄνομα χαριτωμένο. Ὅλοι στὸ χωριὸ τὴν ἐφώναζαν Χρυσομαλλοῦσα, γιατί ὡς στὰ γόνατα ἀπλώνονταν τὰ μαλλιά της τὰ ὀλόξανθα, ποῦ σὰν τὰ ἐκνύμιζε τὸ ἀγέρι τοῦ καλοκαιριοῦ, τὸ δειλινό, ποῦ ἐβγαίνε στὸν κάμπο νὰ μαζώξῃ σπαρτολούλουδα καὶ κυνηγοῦσε πεταλοῦδες, στραφτοκοποῦσανε.

Μὰ καὶ ἡ ψυχὴ τῆς χαϊδεμένης κόρης ταῖρι τῆς δὲν εἶχε πουθενά. Στὰ στήθια της βασιλευσε γαλήνια καλοσύνη καὶ ἡ καρδιά της ἦταν περιβόλι ἀμάραντο, ποῦ ἀπ' τὴν πηγὴ τῆς θείας ἐσπλαγχνίας ἐπαιρναν ζωὴ καὶ φέρωναν ἐκεῖ ὅλα τ' ἀθάνατα αἰσθήματα.

Χρυσομαλλοῦσα ἡ ὠραιότατη! Χρυσομαλλοῦσα ἡ καλὴ! Χρυσομαλλοῦσα ἡ παινεμένη!

Κάνεις δὲν εὗρισκε τὸ στολίδι, ποῦ εἰταίριαζε γιὰ νὰ στολίσῃ τ' ὄνομα, ποῦ εἶχε τὸ χαριτωμένο αὐτὸ πλάσματάκι.

Ἦταν μονάκριβο καμάρι τῶν γονιῶν της καὶ ἀπ' τὴν ἡμέρα, ποῦ ἐγεννήθηκε, ἡ εὐτυχία εἶχε στήσει θρόνο μὲς' στὸ πατρικὸ τῆς σπιτί καὶ βασιλευσε, καὶ ἡ γιαγιά της ἔλεγε, πῶς ἡ Χρυσομαλλοῦσα ἔφερε μαζί της τὴν εὐλογία τοῦ ἀγαθοῦ Θεοῦ.

Ὁ πατέρας της τὴν ἔτρεφε μὲ τοῦ πουλιοῦ τὸ γάλα καὶ μὲ κρυφὴ λαχτάρα τὴν μεγάλωνε κ' ἐπότιζεν ἀδιάκοπα τὸ τρυφερὸ αὐτὸ βλαστάρι του μὲ τῆς θρησκείας τὸ ἀθάνατο νερό.

Ὁ πατέρας της, ποῦ μέσα στὸ χωριὸ ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς πρώτους καὶ τρανοὺς νοικοκυραίους καὶ Χριστιανὸς ἀληθινός, ἀφ' ὄντας ἐγεννήθηκεν ἡ κόρη του, κάθε χρόνο, τὰ Χριστουγέννα, γιὰ τὴν ὑγεία της, εἶχε τάξιμο νὰ στέλνῃ στὴ Μάννα τοῦ Χριστοῦ μιὰ καντήλα ἀσημένια μὲ τὴν Χρυσομαλλοῦσα του. Καὶ τὴν στιγμὴν, ποῦ ἐπὶ γαίνε τὸ τάξιμο στὴν ἐκκλησιά μ' ἕνα στεφάνι ἀπαισταζοπλεγμένα λούλουδα, ποῦ τὰ εἶχε πλέξει μὲ τὰ χέρια της,

θαρροῦσε, πῶς στὸ πρόσωπό της ἀκτινοβολοῦσε μιὰ λάμψη ὑπερκόσμια.

Ὁ εὐλογημένοι καὶ ἀλησμόνητοι καιροί, ποῦ εἶχαμε τέτοια χριστιανικά καὶ ἀγνότατα συνήθεια, ποῦ εἶσθε;

Περάσατε καὶ ὅλα τὰ ξεχνοῦμε ὀλοένα.

Ἄλλοιμονον! Ἀλλάξανε ὅλα, καὶ ἀρχίζει νὰ χάνεται καὶ τὸ πατριαρχικὸ τῶν περασμένων χρόνων μεγαλεῖο.

Δεκάξῃ εἶχαν γίνει ἡ ἀσημένιες καντήλες, ποῦ ἐστόλιζαν τῆς ἐκκλησίας τὸ θόλο· καὶ δεκάξῃ χρόνια ὡς τώρα τῆς ἀθωότητος ἡ νύφη στῆς ζωῆς τοὺς παραδείσους ἐλουλούδιζε. Μὰ πρόπερσι, σὰν κόντευαν νὰ φθάσουν τὰ Χριστουγέννα, ὁ πατέρας τῆς Χρυσομαλλοῦσας ἦταν σὲ μεγάλη συλλογὴ καὶ καταπικραμένος. Ἄχ! ἦταν κακορρίζικος αὐτὸς ὁ χρόνος· ξεραῖλα καὶ ἀρρώστια ἔπασσε σ' ἀμπέλια τοῦ καλοῦ ἐκείνου νοικοκύρη, ὅλα τὰ κλήματα ἐκαήκαν σύρριζα καὶ σὲ λίγον καιρὸν ἐμεινε φτωχὸς ὁ πλούσιος ἄρχοντας καὶ ὅταν ἐβλεπε πῶς φθάνουν τὰ Χριστουγέννα καὶ δὲ θὰ μπορέσῃ νὰ κἀνῃ τὸ τάξιμο, τὸν ἐπλάκωνε μαύρη ἀπελπισία!

Σὰν γύρισαν ἀπὸ τὴν ἐκκλησιὰ στὸ σπιτί τὴν γιορτὴ τοῦ Ἀη-Νικόλα, συλλογισμένος κάθησε στὴν κόγχη τοῦ σοφᾶ ὁ ξεπεσμένος ἄρχοντας, μὰ γελαστὴ καὶ ὀλόχαρη τὸν ἀγκάλιασε ἡ Χρυσομαλλοῦσα, τὸν φιλεῖ γλυκὰ καὶ λέει:

— Ξέρω, πατέρα μου, ποῖος εἶναι ὁ μεγαλειτέρός σου ὁ πόνος καὶ ἡ συλλογὴ· κατάκαρδα λυπᾶσαι, γιατί δὲ θὰ μπορέσῃς ν' ἀγοράσῃς τὴν καντήλα· μὰ ἐννοια σου, τὸ τάξιμο θὰ γείνη φέτος καὶ τοῦ χρόνου ἔχει ὁ Θεός.

— Τί λές, παιδί μου; Ὅλα τὰ στολίδια σου τὰ ἐπούλησα μαζί μὲ τὰ στολίδια τῆς μητέρας σου, γιὰ νὰ κάνουμε τὴ χειμωνιάτικη ἐσοδεία μας· τώρα δὲ μᾶς ἀπομένει τίποτα καὶ σ' ὅποιον καὶ ἂν πῆγα γιὰ νὰ δανεισθῶ, κἀνένας δὲ μὸθ δάνεισε. Ἄχ! δὲ θὰ βρῶ παράδες, γιὰ ν' ἀγοράσω καὶ φέτος τὴν καντήλα.

— Ἄκουσε, πατέρα μου, καὶ μὴ κακοκαρδίσεις. Θυμᾶσαι πέρσι ὁ γέροντας πραγματευτῆς, ποῦ ἔρχεται ἀπ' τὴν Πόλι, τί εἶπε, μὲν εἶδε τὰ μαλλιά μου; «Νὰ μαλλιά δυσεύρετα! Καὶ δέκα λίρες τ' ἀγοράζω». Τὸ ξέρεις, ὅτι καὶ ἂν ἀκούσω, τὸ θυμοῦμαι. Αὐτὲς τῆς μέρες ὁ πραγματευτῆς καὶ πάλι εἶν' ἔδω. Θαρρῆς, πῶς ὁ Θεὸς τὸν ἔστειλε...

— Τί συλλογίσθηκες, παιδί μου;

— Μὴ, μὴ στενοχωριέσαι, καλὴ μου πατέρα. Ἡ Παναγιὰ εἶναι πολὺ καλὴ καὶ ἡ χάρις της μὲ φώτισε. Γιατί τὴ στιγμὴν, ποῦ πῆγαινα νὰ προσκυνήσω σήμερον τὴ Μεγαλόχαρη, σὰν στάθηκα μὲ σεβασμὸ ἀντίκρου στὴν εἰκόνα της κ' ἔφερα στὸ νοῦ μου τὴν περασμένη εὐτυχία μας καὶ συλλογίσθηκα πῶς φέτος δὲν ἔχουμε παράδες ν' ἀγοράσουμε τὴν ἀσημένια τὴν καντήλα, ἀνασιένεξα λυπητερά, μὰ μὲν ἀνασιένεξα, ἦλθε στὸ νοῦ μου μιὰ ἰδέα φωτερή, κ' ἔσκυψα κ' ἐφίλησα τὴν Παναγιὰ καὶ εἶπα: «Παναγιὰ μου, θὰ πουλήσω τὰ μαλλιά μου γιὰ νὰ σοῦ ἀγοράσω τὴν καντήλα».

— Τί ἔκανες, παιδί μου; Πῶς! Θὰ...

— Τὸ 'ταξα! Μπορῶ νὰ μὴν τὸ κάνω;

— Ἄχ, Χρυσομαλλοῦσα μου! Εἶναι με-

γάλη ἡ θυοῖα, ποῦ θὰ κἀνης! Θὰ στερηθῆς τὰ χρυσᾶ σου τὰ μαλλιά...

— Δὲν πειρῆζει γλήγορα θὰ ξαναμεγαλώσουνε καὶ θὰ ξαναβγοῦνε ὁμορφότερα, καὶ μαζί μὲ τὰ μαλλιά μου θὰ ξαναέλθῃ πάλι ἡ εὐτυχία μὲς' στὸ σπιτί μας.

— Καὶ ἡ μητέρα σου;

— Τῆς τὸ εἶπα· ἔκλαιε πολὺ, μὰ τί νὰ γείνη, ἀφοῦ τὸ 'ταξα;

Τὰ δάκρυα ἔτρεχανε σὰν βρούσι ἀπὸ τὰ μάτια τους, καὶ ὅταν ἦλθε καὶ ἡ μητέρα, ἀγκάλιασθήκανε καὶ οἱ τρεῖς σφιχτὰ-σφιχτὰ καὶ μέσα σ' ἀναφυλλητὰ τους τὴν ἀκριβὴ τους τὴν Χρυσομαλλοῦσα συχοφιλοῦσαν κ' ἔλεγαν:

— Ν' ἄχῃς τὴν εὐχή μας, κόρη μας! Ἄς γείνη τοῦ Θεοῦ τὸ θέλημα.

Μεσάνυχτα τὰ Χριστουγέννα, μὲν εἰς ἐκτύπησεν ἡ καμπάνα, πρώτη κατέβηκε στὴν ἐκκλησιὰ ἡ Χρυσομαλλοῦσα. Τὸ πρόσωπό της λαμποκοποῦσε ἀπὸ χαρὰ, γιατί ἔφερε τὸ τάξιμό της στὴν κοσμολατρεμένη Μαριάμ, ποῦ τὴν εἶχε ἰδεῖ τὴ νύχτα ἐκείνη σ' ὄνειρό της νὰ σκύφῃ στὸ μετωπάκι της χαμογελῶντας καὶ νὰ τῆς λέῃ μὲ φωνὴ μελωδική:

— Ἐννοια σου, παιδί μου· ἀπὸ σήμερον καὶ πάλι ὁ πατέρας σου θὰ εὐτυχίση κ' ἐσὺ θὰ ἔχῃς εὐτυχία ζηλευτή.

Σὲ λίγον καιρὸ τῆς λιγερῆς παρθένας τὰ μαλλιά μεγαλώσανε ἀφθονώτερα καὶ πειὸ ξανθά, καὶ σκέπασαν ὅλην τὴν πλάτη της, καὶ πλούτησε καὶ πάλι ὁ καλὸς της ὁ γονιός. Καὶ φέτος, παραμονὴ τῶν Χριστουγέννων, ἀγόρασε μιὰ καντήλα ἀπὸ μάλαμμα, γιὰ νὰ τὴν πάῃ ἡ Χρυσομαλλοῦσα του στὴν Παναγιὰ τὴν Μεγαλόχαρη.

Ι. Π. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΠΑΙΔΑΚΙΑ

«Ἄφετε τὰ παιδία ἔλθεῖν πρὸς Με». (Ἰησοῦς).

Μία' στὴ μεγάλη Σου καρδιά ὦ Δυνατή, ποῦ ἐκλείπει τὸν κόσμο, καρδιά χρυσεῖ, μία' στὴ μεγάλη Σου καρδιά, ὦ Δυνατή, δὲν ἦταν δυνατὸ ποτὶ, γιὰ νὰ μὴ κλείσῃς τὰ παιδία Ἐσὺ!...

Γιατί αὐτὰ εἶν' τὰ μπουμποῦκια τὰ χλωρὰ, ποῦ θὰ σκεπάζουνε τὴ γῆ μας μὲ λουλούδια, γιατί αὐτὰ εἶν' τὰ μπουμποῦκια τὰ χλωρὰ, ποῦ θὰ σκορπίσουνε μιὰ μίρα τὴν χαρὰ καὶ θὰ γεμίσουνε τὸν κόσμο μὲ τραγούδια.

Γιατί εἶν' αὐτὰ, μὲ τὸ σπαθὶ τους στὸ πλευρὸ, μὲ τὸ τουφέκι στὸν γυρὸ τους ὄμο, γιατί εἶν' αὐτὰ μὲ τὸ σπαθὶ τους στὸ πλευρὸ, ὅπου θὰ ποῦνε μιὰ μίρα στὸν ἐχθρό· — Στε σου, σοῦ κέβαννε τὸν ὄμο!...

Γιατί εἶν' αὐτὰ, ποῦ θὰ διδάξουν μιὰ φορὰ μία' στὰ σχολιὰ Δικαιοσύνη καὶ Ἀλήθεια, γιατί εἶν' αὐτὰ, ποῦ θὰ διδάξουν μιὰ φορὰ καὶ θὰ μποροῦν μιὰ μίρα — τί χαρὰ!... — γιὰ νὰ γεμίσουν Ἀγάπην μὲς' στὰ στήθια.

Γιατί εἶν' αὐτὰ τὰ μίλλον κ' ἡ χαρὰ μας — τί παιὸ καλὸ ἀπ' τὸ καλὸ παιδάκι! — γιατί εἶν' αὐτὰ τὸ μίλλον κ' ἡ χαρὰ, εἶν' ὁ πόθος κ' ἡ ἐλπίδα μιὰ φορὰ. Δασκάλι, ἀγαπάτε τὰ λιγάκι!...

KIMON MPELAKIS

Τὸ Σλοῦγκι τότε παρέκαμψε τὸ ἀκρωτήριον Κολδίλ, ἐπέρασε τὸν πορθμὸν, ποῦ χωρίζει τὴν νῆσον ἀπὸ τὴν Γκράντ Μπαρριέρ καὶ εὐρέθη εἰς πολλῶν μιλίων ἀπόστασιν ἀπὸ τὴν Ν. Ζηλανδίαν.

Ἐννοεῖ, λοιπόν, κάνεις τὴν σοβαρότητα μιᾶς τοιαύτης καταστάσεως. Ὁ Μπριάν καὶ οἱ σύντροφοί του δὲν εἰμποροῦσαν νὰ ἐλπίζου, κάμμειαν βοήθειαν ἀπὸ τὴν ξηρὰν.

Καὶ ἐν περιπτώσει, κατὰ τὴν ὁποίαν κάποιον πλοῖον ἀπὸ τὸν λιμένα θὰ ἤρχετο νὰ ἀναζητήσῃ τὸ Σλοῦγκι, πάλιν θὰ ἐπερνοῦσαν πολλὰ ὧραι, ἕως οὗτου τὸ συναντήσῃ. Καὶ εἶναι ζήτημα, ἂν θὰ κατώρθωνε νὰ τὸ ἀνταμώσῃ μέσα εἰς τὸ πυκνὸ ἐκείνο σκοτάδι.

Ὅταν δὲ θὰ ἐξημέρινε, πῶς καὶ πάλιν θὰ ἦτο δυνατόν νὰ διακρίνουν ἀπὸ μακρὰν ἐν μικρὸν, σχετικῶς, πλοῖον μέσα εἰς τὰ πλάτη τοῦ ὠκεανοῦ; Ὅσον διὰ νὰ κατορθώσουν νὰ σωθοῦν τὰ παιδιὰ μόνον τῶν ἀπὸ τὴν φοβερὰν αὐτὴν κατάστασιν, εἰς τὴν ὁποίαν εὐρέθησαν, καὶ τοῦτο ἦτο δύσκολον. Πῶς θὰ τὸ κατώρθωνον; Ἄν ὁ ἄνεμος δὲν κατέπαυεν, ἔπρεπε νὰ χάσουν κάθε ἐλπίδα, ὅτι εἰμποροῦσαν νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὴν ξηρὰν.

Ἐμενε μόνη ἡ ἐλπίς νὰ συναντήσῃ κάποιον πλοῖον, τὸ ὁποῖον θὰ διηυθύνετο εἰς κανένα ἐκ τῶν λιμένων τῆς Νέας Ζηλανδίας δι' αὐτό, ἂν καὶ ἦτο πολὺ ἀπίθανος αὐτὴ ἡ ἐλπίς, ὁ Μόχο ἔσπευσε νὰ κρεμάσῃ ἕνα φανάρι εἰς τὸ ἐμπροσθινὸν κατάρτι τοῦ Σλοῦγκι. Μετ' αὐτὴν τὴν μόνην ἐλπίδα ἀνέμενον τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου.

Ὅσον διὰ τοὺς μικροὺς, ἐπειδὴ ὁ θόρυθος καὶ ἡ τρίκυμία δὲν τοὺς ἐξόπνησε, τὰ μεγαλειότερα παιδιὰ ἔκριναν λογικὸν νὰ μὴ τοὺς ἐξυπνήσουν. Ἄν τοὺς ἐξόπνων, ὁ τρόμος τῶν θὰ ἤδανε τὴν ἀταξίαν μέσα εἰς τὸ πλοῖον.

Ἐν τούτοις, πολλὰ προσπάθειαι ἐγένοντο διὰ νὰ ἐπαναφέρουν τὸ Σλοῦγκι ἀντιθέτως πρὸς τὸν ἄνεμον, ἀλλὰ δὲν ἦτο δυνατόν, διότι ὁ ἄνεμος ἐφύσα ἀπὸ τὰ ἀνατολικά μετὰ πολλὴν ταχύτητα.

Ἐξαφνα, κάποιον φῶς ἐφάνη εἰς δύο ἢ τριῶν μιλίων ἀπόστασιν. Ἦτο λευκὸν φῶς, ὑψωμένον εἰς τὴν ἄκραν ἑνὸς καταρτιοῦ. Ἦτο, ἐξάπαντος, διακριτικὸν σημεῖον τῶν ἀτμόπλοιων, ὅταν ταξιδεύουν.

Μετ' ὀλίγον τὰ δύο φῶτα τῶν πλευρῶν, τὸ πράσινο καὶ τὸ κόκκινο, ἐφάνησαν· ἐπειδὴ δὲ διακρίνοντο ταυτοχρόνως καὶ εἰς ἴσην ἀπόστασιν, τοῦτο, βέβαια, ἐσήμαινεν, ὅτι τὸ ἀτμόπλοιο διηυθύνετο κατ' εὐθείαν πρὸς τὸ Σλοῦγκι.

Τὰ παιδιὰ ματαίως ἤρχισαν νὰ φωνάζουν. Ὁ πάταγος τῶν κυμάτων, τὸ σύριγμα τοῦ ἀτμοῦ, τὸν ὁποῖον ἐβγαζαν αἱ μηχαναὶ τοῦ ἀτμόπλοιου, ἡ βοή τοῦ ἀνέμου, ἔλ' αὐτὰ

συνηγοῦντο καὶ κατέπνιγον τὴν φωνὴν τῶν παιδιῶν, τὰ ὁποῖα ἐζήτουν βοήθειαν.

Ἄν ὅμως δὲν ἦτο δυνατόν ν' ἀκουσθῶσιν αἱ φωναὶ τῶν παιδιῶν, οἱ ναῦται τοῦ ἀτμόπλοιου δὲν θὰ διέκρινον τὸν φανὸν τοῦ Σλοῦγκι; τοῦτο ἦτο ἡ τελευταία ἐλπίς.

Κατὰ δυστυχίαν, ἐν δυνατόν φύσημα τοῦ ἀνέμου ἀπέσπασε τὸ ἀγκιστρὸν, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐκρέματο ὁ φανός, ὅστις κατέπεσεν εἰς τὴν θάλασσαν καί, ταυτοχρόνως, οὐδὲν πλέον ἐφανέρωνε τὴν ὑπαρξίν τοῦ Σλοῦγκι, πρὸς τὸ ὁποῖον τὸ ἀτμόπλοιο διηυθύνετο μετὰ ταχύτητα δώδεκα μιλίων τὴν ὥραν.

Μετὰ τινὰ δευτερόλεπτα, τὸ ἀτμόπλοιο ἐπλησίασε τὸ Σλοῦγκι καὶ μία ἐλαφρὰ σύγκρουσις ἐγένετο εἰς τὰ πλάγια μέρη τῆς πρύμνης, ἀποσπάσασα ἀπὸ τοῦ πλοίου μερικὰ κοσμήματα, ὅπου ἦτο καὶ ἡ ἐπιγραφή του. Ἄλλ' ἡ σύγκρουσις ἦτο ἐλαφρὰ καὶ τὸ ἀτμόπλοιο ἀφῆκε τὸ Σλοῦγκι εἰς τὴν διάθεσιν τῶν ἀνέμων καὶ αὐτὸ ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του.

Πολλάκις οἱ πλοίαρχοι δὲν φροντίζουν νὰ βοηθήσουν τὸ πλοῖον, πρὸς τὸ ὁποῖον συνεκρούσθησαν. Ἡ διαγωγή αὕτη, βεβαίως, εἶναι ἐγκληματικὴ. Ἐν τούτοις, εἰς τὴν περίστασιν ταύτην ἡ εὐθύνη δὲν ἠμπόρεσε νὰ ἐπιρριφθῇ εἰς τὸν πλοίαρχον τοῦ ἀτμόπλοιου, ὁ ὁποῖος οὐτε ἀνταλήφθη τὴν σύγκρουσιν, οὐτε διέκρινε τὸ Σλοῦγκι ἐν τῷ μέσῳ τῶν σκοτόν.

Τότε, λοιπόν, τὰ παιδιὰ, παρασυρόμενα ἀπὸ τοὺς ἀνέμους, ἐπίστευσαν πλέον, ὅτι εἶχον χαθῆ. Ὅταν ἀνέτειλεν ὁ ἥλιος, ἔλη ἡ θάλασσα περίξ ἢ τὸ ἔρημος. Τὰ μέρη αὐτὰ τοῦ Εἰρηνικοῦ δὲν συχναίνονται καὶ πολὺ ἀπὸ πλοῖα. Οἱ πλοίαρχοι, οἱ ὁποῖοι ἔρχονται ἐξ Ἀμερικῆς εἰς τὴν Αὐστραλίαν, ἀκολουθοῦν ἄλλους πλαγιῶς δρόμους. Δι' αὐτὸ τὰ παιδιὰ ἀπὸ τὸ Σλοῦγκι οὐδὲν πλέον διέκρινον.

Ἐπέρασαν ὅλη ἡ ἡμέρα καὶ ἐπλησίαζεν ἡ νύξ καί, ἂν παρετηρήθῃ κάποιον ἡσυχία εἰς τὴν θάλασσαν, ὁ ἄνεμος ὅμως ἦτο ἀρκετὰ δυνατός.

Πόσον θὰ διήρκει αὐτὸ τὸ ἀκούσιον ταξίδιον; Οὐτε ὁ Μπριάν, οὐτε ὁ σύντροφός του εἰμποροῦσαν νὰ προῖδουν. Εἰς μάτην προσεπάθησαν νὰ μεταστρέψουν τὸν δρόμον τοῦ Σλοῦγκι πρὸς τὴν ἀκτὴν, ἀλλ' ἡ πείρα τοὺς ἔλειπεν, ὅπως κατορθώσουν νὰ κάμουν τοὺς καταλλήλους χειρισμούς.

Εἰς τὴν ἀπελπισίαν ἐκείνην, ὁ Μπριάν, καταβάλλων ὅλην τὴν ἀνεργητικότητά του, ἤρχισε νὰ ἐξασκῇ ἐπιρροὴν ἐπὶ ὧν τῶν συντρόφων του καὶ ἐπὶ αὐτοῦ τοῦ Δόνιφαν. Καί, ἂν μὲν δὲν κατώρθωσε, βοηθούμενος ἀπὸ τὸν Μόχο, νὰ φέρῃ τὸ πλοῖον εἰς τὸν λιμένα, ἐπέτυχεν, ἐν τούτοις, νὰ φέρῃ τὸ πλοῖον εἰς θέσιν ἱκανὴν διὰ νὰ πλέῃ.

Δὲν ἐπέφθη κανένα κίνδυνον, ἠγγρύνησε νύκτα καὶ ἡμέραν, ἐργάσθη μετὰ ζήλον, τὰ βλέμματά του εἰς κάθε στιγμὴν ἐζήταζον τὸν ὀρίζοντα, διὰ νὰ ἀνακαλύψουν κάποιον σημεῖον σωτηρίας. Ἐπίσης ἐφρόντισε νὰ ρίψῃ εἰς τὴν θάλασσαν μερικὰς φιάλας κλειστάς, μέσα εἰς τὰς ὁποίας εἶχε βάλει χαρτιά, ὅπου ἐγράφετο τὸ δυστύχημα τοῦ Σλοῦγκι. Αὐτὸ ἦτο, βέβαια, μακρυνὴ ἐλπίς, ἀλλὰ δὲν ὑπέβλεπεν οὐτε αὐτὸ νὰ παραλειφθῇ.

(ἀκολουθεῖ)

ΕΣΠΕΡΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΗ ΗΛΙΚΙΑ

ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

ΚΑΡΟΛΟΣ ΔΙΚΕΝΣ

(συνέχεια ἀπὸ σελίδα 58 καὶ τέλος)

Ὁ Δίκενς στενογράφος

καὶ δημοσιογράφος.

Ὁ Κάρολος, διὰ νὰ κερδίσῃ τὸν ἄρτον του, κατετάχθη πρῶτον ὡς ἀντιγραφεὺς εἰς ἕνα δικηγορικὸν γραφεῖον· ἐκεῖ ἐργάσθη μετὰ πολλὴν ἀφοσίωσιν καὶ φιλοπονίαν, χωρὶς νὰ ἀφίνη καὶ τὸ σύστημά του νὰ παρατηρῇ καὶ νὰ μελετᾷ τὰ πρόσωπα καὶ τὰ πράγματα.

Ἐργάζεται ἡμέραν καὶ νύκτα· ὅλοι οἱ προϋκτάμενοί του γοητεύονται μετὰ τὴν φιλεργίαν του. Εἰς τὸ διάστημα αὐτὸ μανθάνει τὴν στενογραφίαν.

Μετὰ τὴν τέχνην αὐτὴν, τὴν ὁποίαν ἐξέμαθεν, ἐγένετο συντάκτης εἰς μίαν ἐφημερίδα.

Ὡ! πόσον ἠθέλε νὰ γίνῃ συγγραφεὺς μέγας, διάσημος, ἑνομαστός, νὰ ἀναγινώσκεται ἀπὸ ὅλους!

Ἐν τούτοις, δὲν εἶναι εὐκόλον αὐτό. Κατετάχθη πρῶτον εἰς τὴν ἐφημερίδα ὡς ἀπλοῦς στενογράφος τῶν δικαστικῶν χρονικῶν καὶ τὴν ὑπηρεσίαν αὐτὴν τὴν ἔλαβεν ὑπὸ σοβαρὰν ἐποψίν.

Καὶ πραγματικῶς, μετὰ τὰ πνευματικὰ προσόντα, τὰ ὅποια εἶχεν, ἐγένετο εἰς ἰδεώδη τύπος ῥεπορτερ, κατακτιᾷ τὴν ἐμπιστοσύνην ὧν τῶν συναδέλφων του καὶ τῶν διευθυντῶν του.

Εἰς τὰς βιογραφίας τοῦ Δίκενς ἀναφέρονται οἱ κόποι, αἱ προσπάθειαι, οἱ ἀγῶνες, τοὺς ὁποίους κατέβαλεν ὁ νεαρὸς δημοσιογράφος, διὰ νὰ ἐπιτύχῃ. Δύναται τις νὰ εἴπῃ, ὅτι ὁ Δίκενς εἶναι δημιούργημα τῆς ἐργατικότητός του καὶ ὅ,τι ἐγένετο τὸ ὄφελός εἰς τὴν φιλοπονίαν του.

Καὶ ἐπέτυχε. Διότι τὸ παιδί αὐτό, τὸ ὁποῖον τόσον ἐταλαιπωρήθη εἰς τὰ πρῶτά του χρόνια, τὸ ὁποῖον ἐπάλαισε μετὰ τὴν πτωχείαν, χωρὶς νὰ ἀπελπισθῇ, ἐγένετο μέγας καὶ ἐνδοξος!

ΝΕΟΣ ΠΑΥΣΑΡΧΟΣ

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΟΥ ΠΤΩΧΟΥ

Πτωχὸ παιδάκι κι' ὄρφανὸ
στὸ κρεβατάκι του κοιμᾶται
καὶ στὸ χεῖλάκι του τ' ἄγνὸ
γλυκὸ χαμόγελο πλανᾶται
καὶ μὴ χαρὰ θαρρεῖς πῶς μένει
στὰ χεῖλη του ζωγραφισμένη.

Χαρὰ κι' ὄρφανεια! . . . Τί ντροπὴ!
ὅποιος τὸ βλέπει θὲ νὰ λέγῃ . . .
Μὴ λυπηθῆτε· σιωπῇ,
μὴ τὸ ξυπνήσετε καὶ κλαίει,
γιατὶ θὰ βλέπῃ σι' ὄνειρό του,
πῶς ἔχει μᾶνα στὸ πλευρό του.

Ι. Π.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΝΑΖΑΡΕΤ

Μίαν αὐγὴν — τὸν καιρὸν ὅπου ὁ Ἰησοῦς ἦτο πέντε χρόνων — καθισμένος εἰς τὰ πέτρινα σκαλιά, ἐμπρὸς εἰς τὸ ἐργαστήρι τοῦ πατρὸς του, εἰς τὴν Ναζαρέτ, ἔκανε μικρὰ χωματένια πουλάκια ἀπὸ τὴν ἀργίλλον, ποῦ τοῦ ἐχάρισεν ὁ ἀπέναντι ἀγγειοπλάστης. Ἦτο πολὺ χαρούμενος τὸ πρῶτ' ἐκεῖνο, διότι ὅλα τὰ γύρω παιδιὰ ἔλεγαν, ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦτο κακὸς, πολὺ κακὸς, καὶ ὅτι ποτὲ κάνεις δὲν κατάρθωσε νὰ τὸν κάμη καλλίτερον μὲ βλέμματα τρυφερά ἢ μὲ καλὰ λόγια· ποτὲ, λοιπόν, δὲν ἐτόλμησε νὰ τοῦ ζητήσῃ τίποτε. Σήμερα δὲν ζεύρει καν πῶς συνέβη τὸ πρᾶγμα. Θυμάται, ὅτι ἐμπρὸς εἰς τὴν ἐξώθυραν τοῦ ἐργάτου ἐκάθησε κ' ἐκύτταζε μὲ πόθον τὸ κοκκινωπὸν χρῶμα· καὶ ὁ κακὸς ἄνθρωπος ἐβγήκε καὶ τοῦ ἔδωσε μίαν μεγάλην φοῦκταν ἀργίλλον, τόσῃν, ὥστε εἴμποροῦσε νὰ κάμη μὲ αὐτὴν καὶ μίαν στάμναν κρασιοῦ ἀκόμη.

Ἐμπρὸς εἰς τὸ γειτονικὸν σπιτί ἐπαιζεν ὁ Ἰούδας. Ἦτο ἄρχημος· εἶχεν ὀλοκόκκινα μαλλιά καὶ κατατσαγκρουνισμένον τὸ πρόσωπον ἀπὸ τὰ καθημερινὰ του μαλώματα μὲ τὰ παιδιὰ τοῦ δρόμου.

Τώρα δὲν ἐμάλωνεν· ἐπαιζε κι' αὐτός, ὅπως ὁ μικρὸς Ἰησοῦς, μὲ ἓνα κομμάτι ἀπὸ ἀργίλλον, ποῦ ὁ Ἰησοῦς τοῦ εἶχε δώσει· διότι ὁ Ἰούδας δὲν ἐτολμοῦσε καν νὰ περάσῃ ἐμπρὸς ἀπὸ τὸ κατάστημα τοῦ ἀγγειοπλάστου· συχνὰ τοῦ εἶχε ρίξει πέτρες καὶ εἶχε σπάσει τὰ ἀγγεῖά του.

Ἐν ὅσῳ τὰ δύο παιδιὰ ἐτελείωναν νέα πουλάκια, τὰ ἔστηναν ἓνα-ἓνα γύρω τους. Ἦσαν πουλιά, ὅπως τὰ πουλιά ὄλου τοῦ καιροῦ. Ἐστέκοντο ἀκουμβισμένα ἐπάνω εἰς μίαν χονδρὴν σφαιραν ἀπὸ χῶμα· εἶχαν καθένα μίαν μικρὰν οὐράν καὶ πτερὰ, ποῦ μόλις ἐφαίνοντο· τὰ πουλιὰ ὅμως τῶν δύο παιδιῶν εἶχαν μεγάλην διαφορὰν. Ὁ Ἰούδας ἐκύτταζε μὲ φθόνον τὰ ἄλλα, καὶ ἔβλεπε τὰ πουλιὰ τοῦ Ἰησοῦ ὡραία καὶ λεῖα, ὅπως τὰ φύλλα τῶν δρυῶν τοῦ δάσους τοῦ Θαβάρ· ἄλλὰ τὰ χέρια του, ἀνεπιτήδεια καὶ σκληρὰ, δὲν κατάρθωναν ποτὲ νὰ τὰ κάμουν ὅμοια.

Κάθε πουλάκι, ποῦ ἐτελείωνε, ἔκανε πλεον εὐτυχισμένον τὸν Ἰησοῦν. Τὸ τελευταῖον τοῦ ἐφαίνετο ὡραιότερον ἀπὸ τὸ πρῶτον, καὶ ὅλα τὰ ἐκύτταζε μὲ ἀγάπην καὶ ὑπερηφάνειαν. Εἶναι οἱ σύντροφοί του, τὸ βράδυ θὰ κοιμᾶται μαζί τους καὶ θὰ τὸν τραγουδοῦν χίλια τραγούδια, ὅταν ἡ μητέρα του τὸν ἀφίνη μόνον. Ποτὲ δὲν ἐνόησε τὸν ἑαυτὸν του πλεον πλουσίον καὶ ποτὲ πειὰ — ἐσκέπτετο — δὲν θὰ μείνῃ μόνος.

Ὁ χονδρὸς νεροκουβαλητὴς ἐπέρασε ἐκεῖνην τὴν στιγμὴν σκυφτὸς ἀπὸ τὸ βάρος τοῦ φορτίου του καὶ πίσω του ἤρχετο ὁ Ἰσραηλίτης, ποῦ ἐπουλοῦσε λάχανα, κουνητὸς ἐπάνω εἰς τὸ ζῶον, ἀνάμεσα εἰς τὰ δύο ἀδειανὰ πανέρια.

Ὁ νεροκουβαλητὴς ἀπλωσε τὴν παλάμην του καὶ ἐχάιδεψε τὰ ὀλόξανθα μαλλιά τοῦ Ἰησοῦ καὶ τὸν ἠρώτησε τί γίνονται τὰ πουλιὰ του. Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοῦ εἶπεν, ὅτι ὅλα ἔχουν ὀνόματα καὶ ὅλα ζεύρουν νὰ τραγουδοῦν, καὶ ὅτι ἔρχονται ἀπὸ τόπους μακρυνοὺς καὶ λένε γνωστικὰ παραμῦθια, ποῦ κάνεις ἄλλος δὲν τὰ ἐννοεῖ. Καὶ τὰ ἔλεγε τόσον εὐμορφα ὁ Ἰησοῦς, ὥστε καὶ ὁ νεροκουβαλητὴς καὶ ὁ Ἰσραηλίτης, ποῦ ἐπωλοῦσε τὰ λάχανα, ἐλησμόνησαν μαζί του γιὰ λίγην ὥραν τὴν ἐργασίαν τους. Καθὼς ἐφευγαν, τοὺς εἶπεν ὁ Ἰησοῦς:

— Κυττάξτε πόσον εἶναι ὡραία καὶ τοῦ Ἰούδα τὰ πουλιὰ!

Καὶ ἐσταμάτησαν. Ὁ ἓνας ἠρώτησε μὲ καλοσύνην τὸν Ἰούδαν, ἂν εἶχαν ὀνόματα καὶ τὰ δικά του πουλιὰ, καὶ ἂν ἤξευραν τραγούδια. Ὁ Ἰούδας ὅμως δὲν ἐγνώριζε τίποτε. Μὲ θυμωμένη σιωπὴ ἐστάθη καὶ οὔτε ἐσήκωσε καν τὰ μάτια. Ὁ ἔμπορος μὲ ἀγανάκτησιν ἐκλώττησε τὰ χωματένια του πουλιὰ καὶ ἐτράβηξε τὸν δρόμον του.

Τὸ ἀπόγευμα ἐπύρασεν. Ὁ ἥλιος τώρα εἶχε τόσον καταβῆ, ὥστε τὸ φῶς του ἐπερνοῦσεν ἀπὸ τὴν μακρυνὴν ἀψίδα τῆς πόλεως, ἡ ὁποία εὐρίσκετο εἰς τὸ τέλος τοῦ δρόμου μὲ τὸν μεγάλον τῆς ρωμαϊκῶν ἀετῶν. Τὸ τριανταφυλλένιον τοῦ φῶς — ὡσάν ἀνακατευμένον μὲ αἷμα — ἤρχετο ἔως στὸν μικρὸν δρόμον καὶ ἐχάριζε τὸ χρῶμά του εἰς ὅ,τι ἠγγίζεν. Ἐτσι ἐκοκκίνισαν σιγὰ-σιγὰ τοῦ ἀγγειοπλάστου τὰ ἀγγεῖα καὶ ἡ σανίδα, εἰς τὴν ὁποίαν ἐτριζεν ἐδθυμος ἡ πλάνη τοῦ ζυλουργοῦ, καὶ ἐκοκκίνισεν ὁ λευκότετος πέπλος, ποῦ ἐσκέπαζε τῆς Μαρίας τὸ πρόσωπον. Ἄλλ' ἐκεῖ, ὅπου ὁ ἥλιος ἐβασίλευε πλεον ὡραῖος, ἦσαν οἱ μικροὶ λάκκοι, ποῦ ἐσχημάτιζον τὰ νερά, ἀνάμεσα εἰς τῆς πέτρες τοῦ λιθοστρώτου. Ἐξαφνικὰ ὁ Ἰησοῦς ἐπλησίασε τὸ χέρι του πρὸς τὸν μικρὸν λάκκον, ποῦ ἦτο κοντὸ· διότι τοῦ ἦλθεν ἡ ἰδέα νὰ βάλῃ μὲ τὴν ροδίνην αὐτὴν ἀνταύγειαν, ποῦ ἔδιδε τόσον ὡραῖους τόνους εἰς τὰ νερά καὶ τοὺς τοίχους τῶν σπιτιῶν, τὰ ὀλόφαια πουλιὰ του.

Ὁ ἥλιος ἀφῆσε μὲ χαρὰν τὰς ἀκτίνας του εἰς τὰ μικρὰ χέρια, ὡσάν νὰ ἦσαν ζωγράφου χρῶματα, καὶ ὅταν ὁ Ἰησοῦς τὰς ἀπλωσεν ἐπάνω εἰς τὰ πουλιὰ, ἀπὸ τὰ πόδια εἰς τὸ κεφάλι των, ἐγιναν ὡσάν ἀπὸ διαμάντια.

Ὁ Ἰούδας, ὁ ὁποῖος κάποτε-κάποτε ἐπέβλεπε καὶ ἐμετροῦσε τὰ πουλιὰ τοῦ Ἰησοῦ, ἐφώνησε, καὶ ἐχάρη, ὅταν εἶδε πῶς ἐχρωματίζοντο τώρα μὲ τὰς ἀκτίνας τοῦ ἡλίου, καὶ ἀπλωσε καὶ αὐτὸς τὰ χέρια του εἰς τοὺς μικροὺς λάκκους, μέσα εἰς τὰ νερά των· ἀλλ' ὁ ἥλιος ἐφευγεν ἀπὸ τὰ δάκτυλά του καί, ὅσον καὶ ἂν ἔκαμνε γρήγορα, ἡ παλάμη του δὲν εἴμποροῦσε νὰ κρατήσῃ τίποτε ἀπὸ τὸ θεῖον χρῶμα.

— Στάσου, στάσου, τοῦ ἐφώνησεν ὁ Ἰησοῦς. Ἐρχομαι ἐγὼ νὰ σοῦ τὰ βάλω.
— Ὅχι, δὲν θέλω νὰ τὰ ἐγγίξῃς, εἶπεν ὁ Ἰούδας. Εἶναι καλὰ ὅπως εἶναι.

Καὶ ἐσηκώθη καὶ ἐδάγκασε τὰ χεῖλη του καὶ ἔπειτα ἐσήκωσε τὸ μακρὸν του πόδι καὶ ἓνα-ἓνα ἐπάτησε τὰ πουλιὰ καὶ τὰ ἔκαμε μάζαν ἀπὸ λάσπην.

Ὅταν ἰκατέστρεψεν ἔτσι ὅλα τὰ ἰδικά του, ἐπλησίασε καὶ τὰ πουλιὰ τοῦ Ἰησοῦ ὅπου ἐλαμπον ἀπὸ τὴν παιδικὴν θωπείαν, ὡσάν λίθοι πολύτιμοι, καὶ ἐπάτησε τὸ ἓνα καί, ὅταν τὸ κατέστρεψεν, ἠσθάνθη τόσῃν χαρὰν, ὥστε ἐγέλασε δυνατὰ καὶ ἐσήκωσε τὸ πόδι, διὰ νὰ ἐξακολουθήσῃ.

— Ἰούδα, τοῦ ἐφώνησεν ὁ Ἰησοῦς, τί κάνεις; Δὲν βλέπεις, πῶς εἶναι ζωντανά, ὅτι τραγουδοῦν;

Ὁ Ἰούδας ὅμως ἐγέλασε πειὸ δυνατὰ καὶ ἐπάτησε τὸ δεῦτερον πουλί.

Ἦτο δυνατώτερος· ὁ μικρὸς Ἰησοῦς ἐκυττοῦσε γύρω· δὲν ἤξευρε πῶς νὰ τὸν σταματήσῃ, καὶ ἐζητοῦσε μὲ τὰ μάτια τὴν μητέρα του· δὲν ἦτο μακρὴν, ἀλλ' ἔως ποῦ νὰ τὴν εἶρη, θὰ κατεστρέφοντο ὅλα. Ἄρχισε τὰ κλάμματα. Ὁ Ἰούδας εἶχε πατήσῃ τέσσαρα. Ἐμεναν τρία μόνον. Τότε ὁ Ἰησοῦς ἐθύμωσε σχεδὸν μὲ τὰ μικρὰ του πουλιὰ, ποῦ ἀφίνοντο ἔτσι νὰ τὰ πατοῦν· ἐκτύπησε τὰ δύο του χεράκια, ὡσάν νὰ ἠθελε νὰ τὰ ἐξυπνήσῃ κ' ἐφώνησε:

— Πετάξτε! . . . πετάξτε πλεον!

Καὶ τὰ τρία πουλιὰ ἤρχισαν νὰ κινοῦν τὰ πτερὰ τους καὶ μὲ ἓνα ἀνήσυχον καὶ φοβισμένον πέταγμα ἐφθασαν ἔως στὴν ἀκρὴ τῆς στέγης.

Τότε ὁ Ἰούδας ἐθρήνησεν. Ἦρχισε νὰ τραβᾷ τὰ μαλλιά του, ὅπως εἶχε παρατηρήσει, ὅτι τὸ ἔκαμναν αἱ γυναῖκες, ὅταν εἶχον πένθος βαρὺ, καὶ ἐπεσεν εἰς τὰ πόδια τοῦ Ἰησοῦ, ἐκυλίσθη εἰς τὸ χῶμα καὶ ἐφίλει τὰ μικρὰ του πόδια, τὸν παρεκάλει νὰ τὸν πατήσῃ, ὅπως αὐτὸς ἐπάτησε τὰ πουλιὰ· διότι ὁ Ἰούδας ἀγαποῦσε καὶ ἐθαύμαζε τὸν Ἰησοῦν· τὸν ἐλάτρευε καὶ τὸν ἐμίσει.

Ἡ Μαρία, ἡ ὁποία εἶχε παρακολουθήσει τὰ παιγνίδια τῶν μικρῶν, ἐφθασε κοντὰ τους. Ἐπῆρεν εἰς τὴν ἀγκάλην τῆς τὸν μικρὸν Ἰούδαν καὶ τὸν ἐχάιδεψε.

— Μικρὸ μου παιδί, τοῦ εἶπε, δὲν ἐννοεῖς, ὅτι δὲν εἴμπορεῖς νὰ καταστρέψῃς ὅ,τι κάμμιὰ ὑπαρξίς εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον δὲν μπορεῖ νὰ κάμη; Μὴ τὸ ζητήσῃς πλεον, ἂν δὲν θέλῃς νὰ γίνῃς δυστυχής. Εἶναι δυνατόν νὰ ἀγωνισθῇς ἐναντίον Ἐκεῖνου, ποῦ ζωγραφίζει μὲ τοῦ ἡλίου τὸ φῶς, καὶ δίδει τὴν πνοὴν τῆς ζωῆς εἰς τὸ ἀψυχον χῶμα;

(Σάλμα Λεγγερλόφ)

G. B.

Ἡ ὑποδοχή τοῦ Θεοῦ Βρέφους.

ΠΩΣ ΕΓΕΝΝΗΘΗ Η ΜΥΘΣΩΤΙΣ

Παράδοσις.

— Ξεύρετε πῶς ἐγεννήθη τὸ ὄραϊον λουλουδάκι, τὸ ὁποῖον κάθε χρόνον στολιζει τοὺς ἀγρούς καὶ τοὺς κήπους;

Ἐχει μίαν ὄραϊαν παράδοσιν. Θὰ σὰς τὴν διηγηθῶ σήμερον, διότι ἔχει μεγάλην σχέσιν μὲ τὸν Ἰησοῦν, ὅταν ἦτο ἀκόμη βρέφος.

Ἡ μητέρα του, κρατῶντας σφικτὰ εἰς τὴν ἀγκαλιά της τὸ ἀκακο ἐκείνο καὶ θεῖον παιδάκι, ἦτο καθισμένη εἰς τὴν ράχιν ἑνὸς ὄνου καὶ ἐφενγε τὴν ὀργὴν τῶν ἐχθρῶν τοῦ Ἰησοῦ : τοῦ Ἡρώδου.

Ὁ Ἰωσήφ τὴν συνάδευε καὶ τὴν ἐπροστάτευεν.

Ὁ μικρὸς Ἰησοῦς ἐκοιμάτο ἤσυχά εἰς τὴν ἀγκαλιά τῆς μητέρας του.

Ἦτο ἑννέα ἡ ὄρα. Δυνατὸς ἥλιος, ἐπάνω εἰς ἀνέφελον οὐρανόν, ἐστελλεν εἰς τὴν γῆν τὰς δυνατὰς ἀκτῖνάς του καὶ ἐκούραζε τοὺς ὀδοιπόρους ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἦσαν κατάκοποι, ἀφοῦ ἐπερπατοῦσαν ἀπὸ τὴν αὐγὴν.

Ἐφθασαν, τέλος, εἰς ἕνα τόπον, ὃ ὁποῖος ἐσκιάζετο ἀπὸ φοίνικας καὶ συκομορέας, μίαν ἀληθινὴν δασιν, τῆς ὁποίας ὁ ἀέρας ἦτο μυρωμένος ἀπὸ εὐώδη ἀνθή, ἕνα κομ-

μάτι ἀπὸ τὴν Ἐδέμ, τὴν ὁποῖαν ἐφαλλε τὸ μουρμούρισμα μιᾶς πηγῆς καὶ ἡ φαιδρὰ τῶν πουλιῶν μελωδία.

— Ἄς ξεκουρασθῶμεν ἐδῶ, εἶπεν ὁ Ἰωσήφ. Ὁ δρόμος εἶναι δύσκαλος· ὅταν τὰ κουρασμένα πόδια μας πάρουν πάλιν τὰς δυνάμεις των, τότε ξαναρχίζομεν τὸ ταξίδι μας.

Τότε, λοιπόν, οἱ ἅγιοι ταξιδιωτὰ ἐκάθησαν ἐπάνω εἰς τὴν γλόην, διὰ νὰ ξεκουρασθοῦν.

Ὅταν ἐσηκώθησαν, ὕστερον ἀπὸ τὸν γλυκὺν ὕπνον των, ὃ ἥλιος εἶχε κατέλθει πολὺ καὶ μία ἀτμόσφαιρα μετρίως ζέστης εἶχεν ἀντικαταστήσει τὸν καύσωνα τῆς ἡμέρας.

Ἐπρόκειτο τώρα νὰ ἀκολουθήσουν ἕνα μικρὸ μονοπάτι, τὸ ὁποῖον δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ εἶχε βράχους καὶ ἀγκάθια.

Ἐπειδὴ τὸ γαϊδουράκι ἐγλυστρουῦσεν ἐπάνω εἰς τὰ χαλίκια, ἡ ἁγία μητέρα ἠναγκάσθη νὰ καταβῆ. Τότε τὸ φόρημά της ἐμπλέκετο εἰς τοὺς βράχους καὶ τὰ πόδια της αἰμάτωναν ἐπάνω εἰς αὐτούς. Καὶ ὁμοίως ἔπρεπε νὰ τρέχουν, διότι οἱ ἄνθρωποι τοῦ Ἡρώδου πιθανὸν νὰ ἦσαν κατόπιν των.

Ὅταν ἐγύριζαν τὸ μονοπάτι, ἕνα κομμάτι μπλε ὑφάσματος ἀπὸ τὸν πέπλον τῆς Μαρίας ἐμεινεν εἰς τὸν δρόμον, μπλεγμένον μέσα στὰ ἀκάνθια.

Ὁ Ἰωσήφ, ἐπειδὴ ἐφοβεῖτο μήπως τὸ κομμάτι αὐτὸ τοῦ ὑφάσματος προδώσῃ τὸν δρόμον, ποῦ ἀκολουθοῦσαν, ἠθέλησε νὰ τὸ σηκώσῃ. Ἄλλ' ἐστάθη ἀδύνατον.

Ὅσο περισσότερο ἐζητοῦσε νὰ τὸ ἀποσπάσῃ, τόσο τὸ ὑφάσμα ἐκείνο προσεκολλᾶτο καλλίτερον καὶ ἐξεσχίζετο εἰς μικρὰ μικρὰ κομμάτια.

Πρὸς μεγαλειτέραν δυστυχίαν των, διέκριναν ἀπὸ μακρὰν μερικοὺς ἐφίππους νὰ ἐρχονται.

— Ὁ Θεὸς δὲν θ' ἀφήσῃ νὰ συλλάβουν τὸ παιδί Του, εἶπεν ἡ Παναγία· ἄς τρέξομεν, εἶναι ἀκόμη καιρὸς· ἄς ἔχουμε ἐμπιστοσύνην εἰς τὴν θεῖαν Πρόνοιαν.

— Ναί, εἶπεν ὁ Ἰωσήφ, ὁ Θεὸς εἰμπορεῖ νὰ κάμῃ ἕν θαῦμα, διὰ νὰ μὰς σώσῃ.

Καί, ἀφοῦ εἶπον αὐτὰ, ἀφήκαν τὸ τεμάχιον τοῦ πέπλου καὶ ἐξηκολούθησαν τὸν δρόμον τους.

Ὁ Ἡρώδης, ὅταν ἐμαθεν, ὅτι ἕνα παιδί ἐγλύτωσεν ἀπὸ τὴν σφαγὴν, ἐστείλε στρατιώτας πρὸς ὄλας τὰς διευθύνσεις, διὰ νὰ τὸ συλλάβουν.

Περὶ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου μερικοὶ ὀπλισμένοι ἄνδρες διέκριναν ἀπὸ πολὺ μακρὰ, εἰς τὸ ἄκρον ἑνὸς μονοπατιοῦ βραχώδους, δύο ἀνθρώπους, ποῦ ἐβράδιζαν βιαστικοί.

— “Ας καταβώμεν από τὰ ἄλογά μας, διέταξεν ὁ ἀρχηγός, καὶ ὡς ἀκολουθήσωμεν τὸ δρομῶν ἐκεῖνο. Πρέπει νὰ προσπαθήσωμεν νὰ τοὺς πιάσωμεν. Νὰ ἰδῆς, ποῦ θὰ εἶναι αὐτοί.

“Ὅταν μὲ πολὺν κόπον κατώρθωσαν νὰ φθάσουν εἰς τὸ ἄκρον τοῦ μονοπατιοῦ, εἶδαν ἓνα ἄνδρα νὰ παρατηρῇ μὲ θαυμασμὸν μερικὰ μπλὲ λουλουδάκια, τὰ ὁποῖα τὸ ἀεράκι τῆς δειλῆς ἐκινουῦσεν εἰς τὰ εὐθραυστα κλαδάκια τῶν.

— Ἀπάντησέ μας, λέγει ὁ ἀρχηγός τῶν στρατιωτῶν, εἶδες πρὸ ὀλίγου νὰ περνοῦ ἓνα γέρος, μιὰ γυναῖκα καὶ ἓνα παιδάκι;

“Ὅταν ἤκουσε τὰ λόγια ἐκεῖνα ὁ ἄνθρωπος, ἀπήντησε πρὸς τὸν στρατιώτην τοῦ Ἡρώδου μὲ περιφρόνησιν καὶ ὑπερηφάνειαν:

— Ἀθλίε, παῖσε αὐτὸ τὸ μοχθηρὸν ἔργον. Ἐκεῖνον, ποῦ καταδιώκεις, εἶναι ὁ Μεσσίας. Εἶναι ὁ Θεός σου! Ἀκουσέ με: Ἦμουν εἰς τὸν ἀγρὸν μου, πίσω ἀπ’ αὐτὴν τὴν φραγὴν, ὅταν κάποια φωνὴ μὲ ἔκαμε νὰ στρέψω. Εἶδα μιὰ γυναῖκα, νέαν καὶ ὄραϊαν. Ὡ! τί ὄραϊότης! τί βλέμμα! Ὁ γλαυκός της πέπλος ἐμπλέξεν εἰς τὰ ἀκάνθια καὶ ἐξεσχίσθη. Ὁ γέρον, ποῦ τὴν συνώδευεν, ἠθέλησε νὰ σηκώσῃ τὸ κομμάτι ἐκεῖνο, μὰ δὲν τὸ κατώρθωσε, καὶ τότε εἶπεν: «Ὁ Θεὸς εἴμπορεῖ νὰ κάμῃ ἔνθα ἑμεῖς, διὰ νὰ μᾶς σώσῃ». Τότε ἤρχισαν πάλιν νὰ ὀδοιποροῦν καὶ τὴν ἰδίαν στιγμὴν εἶδα αὐτὰ τὰ μικρὰ καὶ κομψὰ λουλουδάκια εἰς τὸν τόπον, ποῦ ἦτο τὸ κομμάτι ἐκεῖνο τοῦ φορέματος. Ναι, σοῦ τὸ λέγω καὶ τὸ βεβαιῶνω. Ἦτο ἡ μητέρα τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ!

Ἐνῶ ἔλεγεν αὐτὰ ὁ χωρικός, ἡ μεταμέλεια καὶ ἡ φρόνησις ἐμβῆκαν εἰς τὴν ψυχὴν τῶν στρατιωτῶν. Μόλις δὲ ἤκουσαν τὰ τελευταῖα ἐκεῖνα λόγια, ἐγονάτισαν καὶ ἐδόξασαν τὸν Θεόν.

Εἰς αὐτὸ, λοιπόν, τὸ θαῦμα ὀφείλουν τὴν γένεσιν τῶν αἰ μυσοστίδες, τὰ ὄραϊα αὐτὰ μπλὲ λουλουδάκια. Ἐγενήθησαν ἀπὸ τὸν πέπλον τῆς Παναγίας καὶ ἔσωσαν τὸ θεῖον βρέφος ἀπὸ τὴν μανίαν τῶν ἐχθρῶν του.

(Fleur de Lys) ΤΙΜΟΣ ΔΕΙΛΙΝΟΣ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

ΤΟ Υ Β’ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΩΝ

Α’ Τουρκικοῦ κειμένου.

Ἀπεστάλησαν 25 μεταφράσεις, ἐξ ὧν 5 ἔιν μέρους δεσποινίδων. Ἐξ αὐτῶν αἱ 6 ἐπληροῦσαν κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον εἰς τὸ νόημα τοῦ κειμένου καὶ ἀπέδωκαν καλλίτερον τὰς ἰδέας του.

Ἐκ τῶν 6 τούτων πάλιν καλλίτερα ἐκρίθη ἡ σταλείσα ὑπὸ τοῦ Ἀναστασίου Α. Ἀναστασιάδου, ἧς καὶ δημοσιεύεται κατωτέρω. Ἐπαίνου δὲ ἀξίαι κρίνονται αἱ μεταφράσεις τῶν Γεωργίου Σ. Τουράτσογλου, Ἀριστοβοῦλου Ἰωάννου, Ἀναστασίας Ν. Δανιήλογου, Ἀλεξίου Ν. Γεωργιάδου καὶ Ἰσαὰκ Σ. Ἀδαμιδζιογλου.

Ὁ μεταφραστής.

Μεταφραστὴς εἶναι ὁ διδόμενος τίτλος τῶν μεταφέρωντι τὰ κατὰ μίαν γλῶσσαν γεγραμμένα περὶ καὶ ἔμμετρα ἔργα εἰς ἑτέραν γλῶσσαν. Ὁ μεταφραστὴς ἐκτελεῖ τὸ καθήκον του γραπτῶς ἔάν εἶναι διερχομένης, προφο-

ρικῶς, ἢτοι διὰ ζώσης φωνῆς. Ἡ καλὴ ἐπιτυχία τοῦ μεταφραστοῦ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τοῦ νὰ εἶναι τέλειος γνώστης καὶ τῶν δύο γλωσσῶν. Τοῦτο ὅμως δὲν εἶναι ἐφικτὸν παντὶ χειριζομένῳ τὸν κάλαμον. Ὅθεν αἱ πλεῖσται τῶν μεταφράσεων γίνονται ἄχρηστοι, ἄψυχοι καὶ ἄνευ ἐννοίας. Αἰτία τῶν τῶσούτων ἐπικρίσεων, ὧν ἀντικείμενον ἐξακολουθοῦσι νὰ γίνωνται ἀνέκαθεν οἱ μεταφρασταὶ διὰ τῆς πασιγνώστου περιφράσεως «ὁ μεταφραστὴς ἀχάριστός ἐστιν», εἶναι ἡ δυστυχῶς παρατηρουμένη ἀνικανότης ἐν τῇ πλειονότητι τῶν ἐπασχολουμένων μὲ μεταφραστικὸς ὑποθέσεις.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ Α. ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗΣ

Β’ Γερμανικοῦ κειμένου.

Τοῦ γερμανικοῦ κειμένου ἀπεστάλησαν 16 ἐν ὄλῳ μεταφράσεις, ἐξ ὧν 5 δεσποινίδων καὶ 1 ἄνευ ὑπογραφῆς. Ἐκ τούτων καλλίτερα ἐκρίθη ἡ ἀποσταλείσα ἀπὸ τὸν Π. Ἀλ. Σανθόπουλον, ὡς πλησιάζουσα περισσύτερον εἰς τὰς ἰδέας τοῦ κειμένου καὶ ἐν ταυτῷ ἀποδοθεῖσα καλλίτερον εἰς τὴν γλῶσσάν μας. Τὴν μετάφρασιν τούτην δημοσιεύομεν κατωτέρω

Κρίνονται ἐπαίνου ἀξίαι αἱ μεταφράσεις τῶν Κικῆς Δημάκη, Κλειοῦς Γιασημανοπούλου, ἧς ἐστειλεν ἐκτός διαγωνισμοῦ καὶ ὄραϊαν εἰς γαλλικὴν μετάφρασιν τοῦ γερμανικοῦ ποιηματίου, τῆς Ἀνθισμένης βαλοσμίνης καὶ τοῦ Γ. Ι. Χ’ Γεωργιάδου.

Οἱ μικροὶ κλέπται τῶν μῆλων.

“Ὅταν ὑπάρχουν ὄριμα μῆλα στὰ δένδρα, πάντοτε βρισκται κάποιος γιὰ νὰ τὰ κλέψῃ. Ὅταν ὅμως εἶναι κίτρινοι μικροί, δύσκολα φθάνει τὰ κλαδιά. Ἄλλ’ οἱ Λαγουδάκηδες εἶναι πονηροὶ καὶ ἀμέσως τὰ σιάζουν ὅλα. Καί, χάρις εἰς τῆς μεγάλης ἀδειας ἐκεῖνης κάσες, δὲν εἶναι τώρα τὸ μᾶζευμα καθόλου δύσκολο.

“Ὅλα καλά, μόνον ἡ κάσες αὐτές, ποῦ εἶναι συνήθως πολὺ ψιλές, καὶ . . . κατατράκ! σπᾶνουν καὶ κομματιάζονται καὶ κατακυλοῦν οἱ κρεῖς μας φίλοι ὁ ἓνας ἐπάνω στὸν ἄλλο! Φυσικὰ ὁ μπάραμα-Μανώλης, ὁ ἰδιοκτῆτης τοῦ κήπου, δὲν χωνεύει τέτοια πράγματα. Ἀρπάζει, λοιπόν, τὴ μαγκούρα του καὶ τοὺς τῆς βρέχει στὰ γερά.

Π. ΑΛ. ΣΑΝΘΟΠΟΥΛΟΣ

Γ’ Γαλλικοῦ κειμένου.

Ἐν συνόλῳ ἀπεστάλησαν 52 μεταφράσεις τοῦ γαλλικοῦ κειμένου, ἐξ ὧν 18, ἀνήκουσαι εἰς δεσποινίδας Ἐκ τῶν ἔργων τούτων τὰ 9 τίθενται εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν, καθὼς ἕκαστον τούτων, ἐφ’ ἂν μίλλον πρὸς τὰ ἄλλα, ἀποδίδει κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον πιστῶς τὴν ἐννοίαν τοῦ κειμένου. Τὰ ἔργα ταῦτα ἀνήκουσιν εἰς τὴν Ἰωάνναν Κολλετοῦ, Ὑπαστίαν Μαυρογυρδάτου, Σοφίαν Πολέτου καὶ Αἰκατερίνην Χρηστίδου καὶ εἰς τοὺς Α. Γ. Βαζύρογλου, Εὐθύμιον Κ., Α. Σ. Ραπιόπουλον, Ἀνδρέαν Σταθάρον καὶ Φάτιον Φωτόπουλον.

Ἐκρίθησαν ἀξίαι εὐφήμου μνησίας τῶν Ἀννης Σ. Ἐλευθερίου καὶ Σοφίας Ζαφειροπούλου καὶ τῶν Δημ. Α. Δούκα, Ἰωάνν. Κωνσταντινῶφ, Γ. Λαζαρίου, Φιλῶτα Λιάκου, Κ. Π. Σαματζόγλου καὶ Κωνστ. Φωτιάδου.

Ἐπειδὴ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ δημοσιευθῶσι καὶ αἱ 9 μεταφράσεις, αἱ ἐληθούσαι εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν, αἰτινες καὶ ἐκρίθησαν καὶ ἰσῆς δυνάμει, ἡ ἐπιτροπὴ ἀπεφάσισεν, ὅπως μὴ προσῆ εἰς δημοσίευσιν οὐδενίαν.

Η ΣΙΩΠΗ

“Ας μάθωμεν νὰ σιωπῶμεν. Ἀς σιωπῶμεν, ὅταν μάλιστα παραφερώμεθα νὰ κακολογήσωμεν.

“Ας σιωπῶμεν, ὅταν προφέρεται ἐνώπιόν μας τὸ ὄνομα κάποιου, τὸν ὁποῖον ἀντιπαθούμεν. Μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον θὰ ἀποφύγωμεν νὰ εἴπωμεν κάτι ἄδικον δι’ αὐτόν.

“Ας σιωπῶμεν ἀκόμη, ὅταν μᾶς προσβάλλουν μὲ κακοήθειαν· εἴμποροῦμεν νὰ κάμωμεν κάτι καλλίτερον, ἀπὸ τοῦ νὰ πλήττωμεν τὸν ἄερα.

“Ας σιωπῶμεν, ὅταν μᾶς ἐρωτοῦν καὶ ζητοῦν νὰ μάθουν ἀπὸ ἡμᾶς κάποιο μυστικόν, τὸ ὁποῖον ἄλλοι μᾶς ἐνεπιστεύθησαν.

“Ας σιωπῶμεν, ὅταν πρόκηται διὰ τὸν ἑαυτὸν μας· δὲν εἶναι διόλου καλὸν νὰ κουράζωμεν τοὺς ἄλλους μὲ τὸ ἐγὼ μας.

“Ας σιωπῶμεν, ἂν πρόκηται νὰ ὀμιλήσωμεν διὰ πράξεις καὶ ἰδέας, τὰς ὁποίας οἱ ἄλλοι δὲν θὰ ἦσαν εἰς θέσιν νὰ ἐννοήσουν.

“Ας σιωπῶμεν, ὅταν ἀπολαμβάνωμεν τὰς καλλονὰς τῆς φύσεως. Ἀς ἀφήσωμεν τὴν φύσιν νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν ψυχὴν μας διὰ τοῦ παραθύρου τῆς σιωπῆς.

Η ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Ἀποστολαὶ εἰς τὸ «Ἀσ’ Όλα».

Κατάλογος Δ’.

Ἡ Δ’ κάθις τοῦ Ζιανταίου	Γρ. 300.—
Οἱ ἀδελφοὶ Κυβελῆ καὶ Γεωργίος	• 800.—
Οἱ ἀδελφοὶ Ἰωάννης, Ἄννα καὶ Δημητράκης Γ. Καστανόγλου	• 300.—
Οἱ ἀδελφοὶ Δημήτριος, Ἀχιλλεὺς, Νικόλαος καὶ Κωνσταντῖνος Ξ. Ψαλλίδα	• 300.—
Μαθηταὶ τινες τῆς Β’ γυμνασιατικῆς τάξεως τοῦ Ζωγράφειου	• 150.—
Ἰφιγένεια καὶ Ἀλέξανδρος Ν. Μακρίδα	• 100.—
Ἄν. Γ. Σαράφογλου	• 60.—
Αἰμίλιος Ν. Θεοδορίδης	• 50.—
Ἀβραάμ Ν. Παπάρογλου	• 50.—
Ε. Χ. Μ.	• 60.—
Ἰφιγένεια Ν. Θεοδορίδου	• 25.—
Θεοδώρα Κολαμβῆ	• 25.—
Στέφ. Σ. Χουδαβερδόγλου	• 25.—
Ἰον	• 22.—
Γ. Θεοδοκᾶς	• 20.—
Μάρκος καὶ Χαρίλαος Γιουλιτζίδα	• 20.—
Πολύμνια καὶ Ἰωάννης Χρυσοστόμου	• 20.—
Γ. Ν. Κάρφονος	• 20.—
Υἱοὶ Σταύρου Μαυρομμάτη	• 20.—
Σοφία Π. Πετρίδου	• 15.—
Κωνστ. Γ. Θεοδοσιάδης	• 15.—
Κίμων Γ. Θεοδοσιάδης	• 10.—
Γ. Ι. Σ.	• 10.—
Τερπέλα	• 10.—
Ἀρσενὴ Χ. Τουράτσογλου	• 10.—
Κωνστ. Πάντιος	• 10.—
Θίμης Ὁθ. Μακρῆς	• 6.—
Φωφὸ Χρυσανθοπούλου	• 5.—

Ἀπέστειλαν μὲ τὰς λύσεις αὐτῶν ἀνά γρ. 5: Ἰωάνν. Κερ. Μαζουκόπουλος, Σ. Π. Χρυσογονίδης, Μιχ. Δ. Τσολακίδης, Δημήτρ. Ν. Μηχιώτης, Σάββας Ι. Τσιμρόγλου καὶ Ναυτίης τοῦ Αἰγαίου, ἀνά 2 50: Εὐφημία Ἀγ. Ἰβου, Κωνστ. καὶ Ράδος Θ. Θεοδορόπουλοι, Εὐστροφίος Ἀσδράνης καὶ Λιζ. Α. Σαρμπονόπουλος, ἀνά 2: Ἀκανθαλλίς καὶ Ἰωάνν. Παντελεΐδης καὶ ἀνά 1: Πλειάς, Ἀθ. Χρ. Τερλίδης, Δήμος Καζέλης, Ζαΐξ. Δαμόνιος νοθς, Μικρὸς Ἰακώτης, Βοσκοπούλα, Τερπέλα, Στέφ. Μαυρομμάτης καὶ Παναγ. Στ. Μαυρομμάτης, ἦτοι ἐν συνόλῳ 54.—

Γρ. 1902.—

Ἐκ τῶν τριῶν καταλόγων 2121.50

Ἐισπραχθέντα ἐν ὄλῳ Γρ. 4028.50

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Τονίσωμεν τῷ Πλαστοργῶ ὕμνους ἀπὸ καρδίας, ἢ ἰερὰ ἐπίσην νῦν σιγμὴ τῆς σωτηρίας.

Ἦδη ἡ προαιώνιος ὑπόσχεσις πληροῦται, ὁ Κύριος τῶν οὐρανῶν εἰς ἄνθρωπον σαρκουται.

Κατέρχεται ἐπὶ τῆς γῆς, παρῶν καὶ εἰς τὰ ὕψη, τοῦ ὄψεως τὴν κεφαλὴν ὁ μίλλων νὰ συντρέψῃ.

Ἀνοίγονται οἱ οὐρανοί, ἡ γῆ σκιρτᾷ καὶ ἔλκεται καὶ τῶν Ἀγγέλων στρατιὰ ὕμνους χαρῆς τονίζει.

Τὸν ἐν σπηλαίῳ οὐρανῶν καὶ γῆν συμφιλιῶναι, αὐτὸς ἡμῶν ὁ Λυτρωτὴς καὶ ἡ ἐλπίς ἡ μόνη.

Ἄς ψάλλωμεν αὐτῷ φαιδρῶς ὕμνους ἀπὸ καρδίας, αὐτὸς δεινοῖξεν ἡμῖν ὁδοὺς τῆς σωτηρίας.

ΒΑΣΙΛΩΝΗ ΑΥΡΑ

Ἡ ΠΑΡΑΜΟΝΗ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ

Νύκτα ἀνάστες ὁ Σφοδρὸς ἄνεμος ξεριζώνει ἐξω τὰ μικρὰ δένδρα. Τὸ ψῦχος εἶναι ὑπερβολικόν. Νέφη μελανόφαια καλύπτουν τὸν οὐρανόν. Οἱ στενοὶ δρόμοι εἶναι ἀνάστατοι, ἀσυνήθης θόρυβος βασιλεύει εἰς πᾶσαν οἰκίαν.

Εἶναι παραμονὴ Χριστουγέννων! Τὰ παιδιά ἐν ὁμίλοις περιέρχονται τὰς μεγάλας οἰκίας, ψάλλοντα τὸ σύνθημα μονότονον ἔσμα τῶν Χριστουγέννων. Οἱ κώδωνες τῆς ἐκκλησίας κρούουν, προσκαλοῦντες τοὺς Χριστιανούς νὰ μεταβοῦν, μετὰ τὰ μεσάνυκτα, εἰς τὴν χαρμόσυνον ἀκολουθίαν. Αἱ χριστόπηται, θερμαί καὶ μυρωμένα, μόλις ἐξεληθοῦσαι τοῦ κλιβάνου, μοσχοβολοῦν.

Παντοῦ παιδικαὶ φωναὶ καὶ ἔσματα, ἀκολουθοῦμενα ἀπὸ τὸν γλυκὴν ἦχον αὐλοῦ τινος καὶ τυμπάνου:

— Χριστὸς γεννᾶται σήμερον. . . Καὶ τοῦ χρόνου!

Μέσα στὰ σκοτεινὰ σύννεφα ἓνα ἄστρον λάμπει. . .

ΙΩΑΝΝΑ Σ. ΚΟΛΛΥΤΟΥ

ΤΟ ΖΗΤΙΑΝΑΚΙ

Δώστε, δώστε ἑλεημοσύνη σὶ ὄρφανό, ποῦ ζητιανεύει, λυπηθῆτε, τόσοι θρηνοὶ γιὰ ψωμί, ποῦ περισσεύει.

Εἶναι κρῖμα τέτοια μέρα, ποῦ γεννήθηκ' ὁ Χριστός, μέσ' αὐτὰ κρῖνα, σὶ τὸν ἀγέλα, νὰ κυλιέται ἓνας φτωχός.

Ὅλοι πρέπει νὰ σκιρτήθῃτε, πῶς καὶ σεῖς εἰσθε θνητοί, τ' ὄρφανὸ ὄν τὸ πονῆτε, νὰ τὸ δίδετε ψωμί.

Δώστε, δώστε ἑλεημοσύνη, γιὰ ὅποιος εἶμαι ὄρφανός, μοιάζ' ἀνθρώπου, πῶχει μίμνει πιθαμένος ζωντανός.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

Ἡ ΕΥΧΗ ΤΟΥ ΕΠΑΙΤΟΥ

Εὐρισκόμεθα εἰς τὰς παραμονὰς τῶν Χριστουγέννων. Ἡ κ. Χαρίκλεια, κατοικοῦσα εἰς μίαν ἐπαρχιακὴν πόλιν, εἶχεν ἔλθει εἰς τὴν πρωτεύουσαν, διὰ νὰ παραλάβῃ τὸν ἑνδεκαετῆ υἱόν της, ὁ ὁποῖος ἐσπούδαζεν ἐσωτερικῶς εἰς μίαν σχολὴν τῆς πόλεως. Θὰ τὸν παρελάμβανε, διὰ νὰ ἐορτάσουν οἰκογενειακῶς τὰς ἐορτὰς τῶν Χριστουγέννων.

Ἀφοῦ τὸν παρέλαβεν, ἤρχισε μαζί του νὰ περιέρχεται τὰ καταστήματα καὶ νὰ ἀγοράζῃ ὅ,τι καλὸν καὶ ὄρατον εἴρισκε κατάλληλον διὰ τὴν οἰκογένειάν της.

Τὴν ἐπαύριον ἠτοιμάσθησαν νὰ ἀναχωρήσουν.

Ἡ χαρὰ τοῦ μικροῦ παιδιοῦ ἦτο μεγάλη. Θὰ ἐπέστρεφεν εἰς τὸ πατρικὸ του σπίτι καὶ ἐκεῖ, ἐν μέσῳ τῆς χαρᾶς τῆς οἰκογενείας του, θὰ ἐώρταζε τὰς μεγάλας αὐτὰς ἐορτὰς.

Τὴν χαρὰν τοῦ τέκνου της ἐβλεπε καὶ ἡ μητέρα, καὶ ἠσθάνετο τὸν ἑαυτὸν της δύο φορὰς εὐτυχῆ.

Τὴν ἐπομένην διημεύθησαν ἡ μητέρα καὶ ὁ μικρός εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμόν.

Ἡ ἀμαξοστοιχία ἦτο ἐτοίμη νὰ ἀναχωρήσῃ. Ἐτρέχον.

Ὅτε παρουσιάσθη πρὸς αὐτοὺς γέρον ἐπαίτης, χλωμός καὶ ἀνάτηρος.

— Ἐλεῆστε, καλοὶ μου ἄνθρωποι, ἓνα γέρο, ποῦ ὑποφέρει, ἓνα γέρο, ποῦ πεινᾷ καὶ ἔχει νὰ θρέψῃ καὶ δύο μικρὰ ὄρφανὰ ἐγγονάκια.

Ἡ κ. Χαρίκλεια οὔτε ἐπρόσεξε κἄν τὴν παράκλησιν τοῦ ἐπαίτου. Ἐτρέχε νὰ φθάσῃ τὸ τραῖνο, τὸ ὁποῖον μετὰ δύο λεπτὰ θὰ ἐφενγεν.

Αἰφνης ὁ μικρός τὴν σταματᾷ:

— Μητέρα, στάσου νὰ δώσωμε κἄτι σ' αὐτὸν τὸν γέρο παπποῦ.

— Μά, παιδί μου, τὸ τραῖνο θὰ φύγῃ, θὰ τὸ χάσωμεν.

— Μά καὶ ὁ γέρος πεινᾷ.

Ἦνοιξε τότε ἡ κ. Χαρίκλεια τὸν σάκκον της, ἔδωκεν εἰς τὸν μικρὸν ἓν νόμισμα, ὁ ὁποῖος πάλιν τὸ ἐνεχείρισεν εἰς τὸν ἐπαίτην, μαζί μὲ ἓνα καραγκιόζην, τὸν ὁποῖον τοῦ εἶχεν ἀγοράσει ἡ μητέρα του τὴν ἡμέραν ἐκείνην.

Ὁ ἐπαίτης, μὲ δάκρυα στὰ μάτια, ἤρχισεν νὰ εὐλογῇ τὸν μικρὸν καὶ νὰ τὸν εὐχεται. . .

Ἄλλὰ τὰ δύο λεπτὰ εἶχον περάσει καὶ ὅταν ἡ κ. Χαρίκλεια καὶ τὸ παιδί της ἐφθάσαν εἰς τὸν σταθμόν, τὸ τραῖνον εἶχε μόλις ξεκινήσει.

— Δὲν σοῦ τὸ εἶπα, ὅτι θὰ ἐχάναμε τὸ τραῖνο; εἶπε μὲ στενοχωρίαν ἡ μητέρα εἰς τὸν υἱόν της.

— Δὲν πειράζει, μητέρα, φθάνει ποῦ ἐκάμαμεν ἓνα καλὸν φεύγομεν αὐριον.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν μαθάνουν μίαν σοβα-

ρὰν εἶδθαι. Ἡ ἀμαξοστοιχία τῆς χθὲς, ἐκείνης ἀκριβῶς, ἐπὶ τῆς ὁποίας θὰ ἐπέβαινον, ἔπαθε κάποιο δυστύχημα: τὰ θύματα ἦσαν πολλά.

— Ἐσώθημεν ὡς ἐκ θαύματος! ἐπιθύρουν ἡ κ. Χαρίκλεια.

— Μᾶς ἔσωσε, μητέρα, ἡ εὐχὴ τοῦ ἐπαίτου.

ΣΑΜ. ΜΙΧΑΗΛΙΔΗΣ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

41.— Ἀίνιγμα.

Πρόθεσις δισύλλοβος εἶναι τὸ μισό μου, ἀπὸ πλεῖο γίνεται τ' ἄλλο μου μισό, εἰς τὰς ἐκτελεστικὰς μας εἶν' τὸ σύνολό μου, καὶ ἐκεῖ τὰς πράξεις του ψάλλουσι καλά.

(Ἄπ. Αἰμιλία Μ. Σταμπολίδου).

42.— Στοιχειόγραφος.

Διῶξε εὐ καὶ βάλε νῆ καὶ δμέσως θά φανῆ ἀπὸ ὕψωμα ψηλὸ ἐν τετραπόδο καλῷ!

(Ἄπ. Χ. Νευρικός).

43.— Παράδοξον.

— Τί ἔρχεται μετὰ τὴν Κυριακὴν;

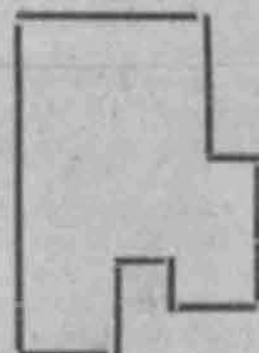
(Ἄπ. Εὐστ. Π. Εὐστρατιάδης).

44.— Ἐρώτησις.

— Εἰς ποῖον μέρος ὁ Ἰούλιος προηγείται τοῦ Ἰουνίου;

(Ἄπ. Ἀθιγγανός).

45.— Γεωμετρικὸν πρόβλημα.

Ἐκ τοῦ σχήματος τούτου νὰ κατασκευασθῇ σταυρὸς ἰσόπλευρος. (Ἄπ. Πλ. Σ. Στεφανίδης).

46.— Κῦβος.

Νὰ συμπληρωθῶσιν αἱ σιγμαὶ διὰ γραμμάτων οὕτως, ὥστε νὰ ἀναγινώσκονται εἰς τὸν α' κῆρον ἀνω ῥέον, κάτω νῆσος τοῦ Αἰγαίου, ἀριστερὰ τεμάχιον πλοίου, δεξιὰ οὐράνιον φαινόμενον. Εἰς τὸν β' κῆρον ἀνω νῆσος, κάτω μέρος τῆς κεφαλῆς, ἀριστερὰ νῆσος τοῦ Αἰγαίου, δεξιὰ μαλάκιον.

(Ἄπ. Κωνστ. Ι. Τζοβρός).

47.— Παράδοξον.

Ποία νῆσος τρώγεται μὲ μεγάλην ἀνεπομονή; σίαν καὶ προσοχήν; (Ἄπ. Νίνα Καρακάση).

48.— Ἀναδιπλασιασμός.

Ἐάν εἰς μίαν πρόθεσιν δισύλλοβον θέσης ἀναδιπλασιασμοῦ, ἡ πρόθεσις μεταβάλλεται εἰς κορυφὴν τῶν φωνητῶν.

(Ἄπ. Κωνστ. Ι. Κωνσταντινίδης).

49.— Γρίφος.

Μ 1 ἦτο Τ χ λ Δην.

(Ἄπ. Ἀριστ. Ε. Βουσοῦνης).

50.— Γεωγραφικὴ ἐρώτησις.

— Ποία πόλις εἶναι ἀρετή;

(Ἄπ. Ἀναστ. Δ. Κροκόδειλος).

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΣΤ’ ΔΙΗΓΩΡΙΣΜΟΥ

Οι Δύται των Πνευματικῶν ἀσκήσεων.

Νέας πάλιν συγκινητικῆς προσφοράς ἔχομεν νὰ ἀναγράψωμεν εἰς τὸ σημερινόν μας φύλλον διὰ τὴν Πρωτοχρονιά τῶν πτωχῶν παιδιῶν. Τὰ ποσὰ τοῦ Δ’ καταλόγου καὶ ὁ εὐρὺς κύκλος, ποῦ ἐσπευσαν νὰ προσφέρουν τὸν ὄβελόν των, φανεροῦναι τὸ μέγεθος τῆς προθυμίας αὐτῆς. Ἐν τούτοις, μεταξὺ τῶν λοιπῶν, πρέπει ἰδιαιτέρως νὰ σημειωθῇ, ὅτι τὰ τέκνα τοῦ κ. Εὐνοφ. Ψυλλίδου καὶ τοῦ κ. Γ. Καπλάνογλου αὐθόρμητα προέβησαν εἰς μίαν θεσίαν. Παρουσιάσθησαν εἰς τὸν πατέρα τους καὶ τοῦ ἐδήλωσαν, ὅτι ποραιοῦνται ἀπὸ τὸν μισθόν, ποῦ θὰ τοὺς ἔκαμνε τὴν Πρωτοχρονιάν, καὶ διὰ τὸ χρημὸς, μὲ τὸ ὅποιον θὰ τοὺς ἤγούραζε τὰ δῶρα, νὰ στείλῃ χάριν τῶν πτωχῶν παιδιῶν. Καὶ οἱ κύριοι εὖθις παρουσάσθησαν καὶ ἐξετέλεσαν τὴν εὐγενῆ παρακλήσιν τῶν παιδιῶν των. Εὖγε εἰς τὰ καλὰ καὶ φιλόφρονα αὐτὰ μικρά. Ἡ εὐεργασία εἶναι πάντοτε μεγάλη ἀρετὴ, ἀλλ’ ὅταν γίνεται καὶ μὲ θεσίαν κάποιας ἀτομικῆς ἀπολαύσεως, εἶναι ὑποτέρα ἀκόμη περισσότερον.

Ἡ Δ’ τάξις τοῦ Ζηπείου παρθναγωγείου, διενεργήσασα ἑράνους, ἀπέστειλε τὸ ποσὸν γροσίον 300. Διαβιβάζομεν πρὸς τὰς φιλοτίμους ταύτας μαθητριάς τὴν εὐγνωμοσύνην τῶν πτωχῶν παιδιῶν.

Ἐπίσης μαθηταὶ τῆς Β’ Γυμνασιακῆς τάξεως τοῦ Ζωγραφείου ἔκαμαν μεταξὺ των συνεισφοράς καὶ ἀπέστειλον 150 γροσία. Ἡ μαθητικὴ αὐτὴ ἀλληλεγγύη πόσον ὠραία πράγματα ὑπόσχεται εἰς τὰ παιδιά αὐτά, ὅταν θὰ μεγαλώσουν!

Ἐλαβα καὶ ἓνα ἀφελότατο γραμματάκι ἀπὸ τῶν μικρούλην Στέφανον Χουδαβερόγλου, ὁ ὅποιος ἐκφράζει τόσα τρυφερὰ αἰσθήματα διὰ τὸ Παιδικὸν καὶ δεικνύει τόσην συμπάθειαν διὰ τὰ πτωχὰ παιδάκια. Ἐπήραμε τὰ 25 γροσία τοῦ κουμπιᾶ σου, μικρὲ μου Στέφανε, καὶ αὐτά, καὶ μὲ τόσα ἄλλα χρήματα, θὰ δοθῶν εἰς τὰ πτωχὰ καὶ ἐπιμελῆ παιδάκια διὰ νὰ χαροῦν τὴν Πρωτοχρονιά.

Ἡ Βοσκορὴν αὐρα ἐνύκτα καὶ ἡμέραν σκέπτομαι, γράφει, διὰ ποίου μέσου δύναμαι νὰ σ’ εὐχαριστήσω, ἀγαπητόν μου ‘Απ’ Ὅλα, διότι σὺ εἶσαι ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον διακέεις εἰς τὴν πικρὰ ἰένην καὶ μαραμένην καρδούλα μου τὴν παιδικὴν χαρὰν καὶ ἀγαλλίασιν. Σὲ συλλυπῶμαι, φίλη, διὰ τὰ πικρὰ παθήματά σου καὶ σοῦ εὐχομαι ἐπιμονὴν καὶ ἐγερτήρησιν. Τί ἄλλο εἰμποροῦμεν νὰ ἀντιτάξωμεν εἰς τὰς θλίψεις τοῦ βίου;

Ἐχάρης, λοιπόν, Θεοῦ. Ἀσπαραγῆ, διὰ τὴν ἐκπληξὴν, ποῦ σοῦ ἔκαμνε ὁ καλὸς σου πατέρας καὶ σὲ ἀνέγερσεν εἰς τὸ Παιδικόν κύτταξ καὶ σὺ νὰ τοῦ ἐτοιμάσῃς μίαν ἐκπληξὴν. Γράψε μάνην καλὸν ἔργον καὶ στείλῃ το. Ἄν ἐγερθῇ καὶ δημοσιευθῇ, θὰ προσφέρῃς τὴν μεγαλειτέραν χαρὰν εἰς τοὺς γονεῖς σου.

Εἰς τὴν Ἀναθυλλίδα συνιστῶ περισσότεραν ἐπιμονὴν. Ἡ ἐπιμονὴ εἶναι ἀπὸ τὰς μεγαλειτέρας ἀρετὰς τῆς κόρης, τῆς γυναίκος, ἀλλὰ καὶ τῶν ἀνδρῶν. Καλῶς, ἄλλως τε, τὸ ἐσκέφθη· εἶναι ζήτημα σειρᾶς καὶ οὐδὲν ἄλλο. Γράψε μου πάντοτε μὲ χαρὰν θὰ σοῦ ἀπαντῶ.

Ὁ Ἀλέξ. Γ. Σιβασιμὸν μᾶς γράφει μὲ ποῖον τυχαῖον τρόπον ἐγνώρισεν τὸ Παιδικόν καὶ πόσην χαρὰν ἠσθάνθη. Τὴν αἰτίσιν σου παρένεμψα εἰς εἰδικόν συνεργάτην μας. Τὰ δάνεια τῆς μετανοίας, ποῦ βρέχουν τὰ μάτια σου, διότι δὲν ἐστειλες τὰς λύσεις τοῦ διαγωνισμοῦ, θὰ σὲ διδάξουν νὰ μὴ ἀναβάλῃς ἄλλοτε.

Εὖγε, Β. Γ. Γιουλιζίδη, ἀφοῦ «δὲν εἶσαι ἀπ’ ἀμείνα, ποῦ δὲν στέλλουν διὰ τὰ πτωχὰ παιδιά χρήματα», μὰ θὰ ἔχω ἐπιμονὴν, ἀφοῦ «θὰ στείλῃς καὶ σὺ τὸ χαρτζηλίκι σου, ποῦ οἰκονομῆς κάθε ἑβδομάδα». Τὸ ψευδώνυμον, ποῦ ἐζήτησες, τὸ ἔχει ἄλλος.

Ἐνεκρίθησαν τὰ ἔργα: «Πρωτοχρονιά» Κ. Π., «Τὸ δνεῖρον τῆς Πρωτοχρονιάς» ἀπὸ Φαέθωνος, «Ἡ πεταλούδα καὶ τὰ φύλλα» Εἰρήνης Ἰωαννίδου, «Τὸ χωριατόπουλον» Ἀσπασίας Ε. Κωνσταντινίδου, «Ὁ Χρόνος» Κ.

Ἐλυσαν καὶ τὰς 15 ἀσκήσεις :

Ἀγγαλιῆ Χ. Παποϊωάννου, Ἀλεξάνδρα Σ Μολφέση, Ἄννα Καπλάνογλου, Ἄννα Μαῖμαρίδου, Βεατρίκη Λασκαρίδου, Ἐλένη Μπαρκοῦλη, Ἐλένη Τσαλῆ, Ἐλευθερία Ζαφειροπούλου, Ἠλέκτρα Γεργάρδου, Ἰουλίττα Χρυσοβέργη, Ἰωάννα Κ. Ἀναγιάδου, Ἰωάννα Γ. Κολλετοῦ, Κατίνα Θ. Μουριάδου, Σοφία Ζαφειροπούλου, Ὑφαντία Μαυρογορδάτου, Φωφὼ Σ. Νεοκόσμου καὶ Χαρίκλεια Ἀλατοπούλου.

Α. Δ. Καλοβιδούρης, Ἀδ. Δ. Τσιτούρη, Ἀλέξ. Γ. Ἰωαννίδης, Ἄνδρ. Ι. Κοκκίδης, Ἄριστος Ε. Βουροβόνης, Γεώργ. Δαλακουρίδης, Γεώργ. Ι. Τσαταλας, Ι. Β. Χρυσικός, Ἰωάνν. Α. Μολφέσης, Ἰωάνν. Χ. Χρηστίδης, Κωνστ. Χ. Μάγκος, Κωνστ. Π. Σαμαδογλου, Κωνστ. Τριανταφυλλίδης, Παναγ. Π. Τάγαρης, Παῦλ. Μελλίδης καὶ Στελ. Κ. Χ. Γεωργίου.

Ἀθιγγανίς, Ἐπηβόλος Ἀπόλλων, Ἐρημίτις, Ἐσπερος, Ζεὸς, Κύμα τοῦ Βοσπόρου, Λυκαίτης, Μικρὸς σοφός, Πανούργος Ὀδυσσεύς, Παπαροῦνα, Σεληνόφωτος νέξ, Φωστήρ, Χλωρίς καὶ Χρυσάλλης.

Ἐλυσαν τὰ: 14 ἐκ τῶν ἀσκήσεων :

Ἀδαμαντία Μ. Παντελίδου 16-22 καὶ 24-30, Ἀθανασία Ζαχαριάνου 16 καὶ 18-30, Ἀθηνᾶ Μακροπούλου 16-27 29 καὶ 30, Αἰκατ. Ι Κόντου 16-22 καὶ 24-30, Αἰκατ. Μαῖμαρίδου 16-26 καὶ 28-30, Ἀλεξάνδρα Γκιώνα 16-22 καὶ 24-30, Ἄννα Κομιλέρη 16 καὶ 18-30, Βαλεντίνη Νικολαΐδου 16-27, 29 καὶ 30, Ἐλένη Γκιουζέλογλου 16-26 καὶ 28-30, Ἐλένη Μαριανοπούλου 16 27, 29 καὶ 30, Ἐλένη Παπακωνσταντίνου 16-27 29 καὶ 30, Ἐρσμία Μ. Παντελίδου 16-22 καὶ 24-30, Εὐγενία Μίχα 16-27, 29 καὶ 30, Θάλεια Γ. Λεοντίδου 16-22 καὶ 24-30, Ἰσαβέλλα Μ. Γεδεών 16 καὶ 18-30, Ἰφιγένεια Μαυρομάτη 16-27, 29 καὶ 30, Καλλιόπη Ι. Πλακωνάρη 16-27, 29 καὶ 30, Κική Κωνσταντινίδου 16-24 καὶ 26-30, Κυβέλη Π. Σαρόγλου 16-23 καὶ 25-30, Σανθίπη Δ. Τσάτσικα 16 καὶ 18-30, Σοφία Κυριαζή 16 καὶ 18-30 καὶ Φωφὼ Χρυσαιθοπούλου 16 καὶ 18-30.

Ἄν. Σπ. Ραυτοπούλου 16-18 καὶ 20-30, Ἄνδρας Γ. Νεοῦμ 16 καὶ 18-30, Ἄντ. Α. Μαργαρίτης 16-24 καὶ 25-30, Ἄρισταρχος Μαυρομάτης 16-24 καὶ 26-30, Βασίλ. Α. Τριανταφυλλίδης 16 καὶ 28-30, Γ. Θεοδοκᾶς 16 καὶ 18-30, Γεώργ. Χ’ Δημητρίου 16 καὶ 18-30, Γεώργ. Π. Σαρόγλου 16-23 καὶ 25-30, Δημήτριος Παπαπαντόπουλος 16-27, 29 καὶ 30, Ε. Καρούσης 16-22 καὶ 24-30, Εὐάγγελος Ν. Ραφτόπουλος 16-23 καὶ 25-30, Εὐστάθ. Α. Τιβέριος 16 καὶ 18-30, Ἠλίας Πολυχρονιάδης 16 καὶ 18-30, Ἰο. Π. Κάλφας 16 καὶ 18-30, Ἰωάννης Κ. Χ’ Ἰωάννου 16 καὶ 18-30, Ἰωάνν. Θ. Μουριάδης 16-20 καὶ 22-30, Ἰωάνν. Ε Παντελεμίδης 16 καὶ 18-30, Ἰωάνν. Γ. Τσικούρας 16-27, 29 καὶ 30, Κ. Ἰορδανίδης 16 καὶ 18-30, Κλεοβ. Γ. Βαλέτας 16 καὶ 18-30, Κωνστ. Γκιανῆς 16 καὶ 18-30, Κωνστ. Δ Γουγοριάδης 16 καὶ 18-30, Μάξ Ν. 16 καὶ 18-30, Μιμητ. Μίχας 16-27, 29 καὶ 30, Νικόλαος Ἐθνόπουλος 16 καὶ 18-30, Π. Σ. Μπαρκοῦλης 16-26 καὶ 28-30, Παναγ. Στ. Μαυρομάτης 16-24 καὶ 26-30, Πλάτων Γ. Ἠλιάδης 16 καὶ 18-30, Σ. Χόλ 16-22 καὶ 24-30, Σαμοὴλ Μιχαηλίδης 16-28 καὶ 30, Στέφανος Καζέλης 16-27, 29 καὶ 30, Στέφ. Μαυρομάτης 16-27, 29 καὶ 30, Τετὸς Κανδηλάκης 16 καὶ 18-30, Τετὸς Η. Μαρίνος 16 καὶ 18-30, Φ. Λιάκος 16-24 καὶ 26-30, Φαίδων Μαυρομάτης 16-27, 29 καὶ 30, Χαρίλαος Ν. Νικολαΐδης 16-27, 29 καὶ 30 καὶ Χρῆστ. Εὐελνίδης 16-27, 29 καὶ 30.

Ἀνοιξιάνικο τριανταφυλλάκι 16 καὶ 18-30, Βασιλεὺς τῶν κυμάτων 16 καὶ 18-30, Γέρας τοῦ Μωρᾶ 16 καὶ 18-30, Δαιδαλός 16-27, 29 καὶ 30, Ἐβη 16-27, 29 καὶ 30, Κέκλωψ 16 καὶ 18-30, Λευκὴ μαργαρίτα 16-26 καὶ 28-30, Ναύτης τοῦ Αἰγαίου 16 καὶ 18-30, Σαρβίνος 16 27 29 καὶ 30 Σάββα 16 καὶ 18-30 καὶ Συμπαθὴς μαργαρίτα 16 καὶ 18-30.

Ἐλυσαν τὰς 13 ἐκ τῶν ἀσκήσεων :
Αἰμιλία Σταμπολίδου 16, 18-22 καὶ 24-30, Ἐλένη Μαδυτηνοῦ 16-22, 24-27, 29 καὶ 30, Ἐλένη Παλαμήδου 16, 18-21 καὶ 23-30, Ἐλεονώρα Ἰορδανίδου 16-22, 24-27, 29 καὶ 30, Ἐλλη Παντελεοντίδου 16-18, 20-27, 29 καὶ 30, Εὐφ. Ζιχαριάδου 16, 18-23 καὶ 25-30, Ἰουλίττα Δουλά 16-22 καὶ 25 30, Κλεώ Ν. Καρατζᾶ 16, 18-26 καὶ 28-30, Μάγδα Κοκρή 16, 18-26 καὶ 28-30, Σμαρῶ Παντελεοντίδου 16, 18, 20-27, 29 καὶ 30, Σοφία Ἀσπρομάλλη 16, 18-22 καὶ 24-30 καὶ Σοφία Πολέτου 16, 18-22 καὶ 24-30.
Ἄνδρ. Χ. Ζαχόπουλος 16-20, 22-24 καὶ 26-30, Δημ. Καλογιαννίδης 16-18 20-27, 29 καὶ 30, Εὐάγγ. Παναγιώτου 16, 18-28 καὶ 30, Εὐστρ. Ἀσδράνης 16, 18-27, 29 καὶ 30, Θρασυβ. Α. Καραμπόλης 16, 18-26 καὶ 28-30, Ἰορδ. Χουδαβερόδης 16, 18, 19 καὶ 21-30, Ἰωάνν. Ἀργυριάδης 16-26 29 καὶ 30, Κωνστ. Α. Δόντας 16, 18-23, 25-27, 29 καὶ 30, Κωνστ. Μ. Πομπᾶ 16, 18-24 καὶ 26-30, Κωνστ. Φωτιάδης 16, 18 καὶ 20 30, Σάββας Ι. Τσιμρόγλου 16, 18-28 καὶ 30, Σταύρος Κ. Δημητριάδης 18-30, Σπύρος Γεωμόπουλος 16, 18 καὶ 20-30 Φ. Μανωλάκογλου 16-23 καὶ 26-30, Χρ. Κατζόπουλος 16, 18-27, 29 καὶ 30, καὶ Χρῆσ. Κ. Βαλασιάδης 16, 18-27, 29 καὶ 30.
Ἀνθισμένη δμυγαλιὶ 16-26 καὶ 28-30 Ἀνθοφόρον κάνιστρον 16, 18-23 καὶ 25-30, Ζεῦξ 16, 18-25 καὶ 27-30, Μεγασσοχολίτης 16, 18-28 καὶ 30, Μή με λησμόνει 16, 18-23 καὶ 25-30, Μικρομέγας 16 18-27, 29 καὶ 30, Σανθὴ βασκακούλα 16-22, 24-27, 29 καὶ 30, Ὀνειρώδης βάλς 16, 18 23 καὶ 25 30 καὶ Τερπέλα 16, 18 καὶ 20-30.

Ἐλυσαν τὰς 12 ἐκ τῶν ἀσκήσεων :
Δανάη Πασχαλίδου 16, 18-23 καὶ 25-30, Ἐλισάβετ Ι. Παναδοπούλου 16 18-26 καὶ 28-30, Ἐρατὼ Θ. Μουριάδου 16, 18, 20 καὶ 22-30, καὶ Καίτη Παρασκευαΐδου 16, 18, 20, 21 καὶ 23-30.
Ἄθαν. Χ. Τερλίδης 16, 18-21, 23-26 καὶ 28-30, Ἀπόλας Μ. Καλογιαννίδης 16-27, Ἀλέξ. Σ. Σιδεράς 16, 18-22, 24-26 καὶ 28-30, Ἄνν. Π. Κιρλῆς 16, 18-22, 29 καὶ 30, Β. Ι. Καλογιώδης 16 18-22, 24-27, 29 καὶ 30, Δ. Η. Κολαϊτζόπουλος 16, 18, 19, 21-26 καὶ 28-30, Δημήτρ. Α. Δούκας 16, 18-26, 29 καὶ 30, Θ. Ι. Μακρίδης 16-22, 25-27, 29 καὶ 30, Θεόδ. Ἀπόστος 16, 18, 20-26 καὶ 28-30, Ἰσα. Α. Μακρίδης 16, 18-24, 26, 27, 29 καὶ 30, Ἰωάνν. Χ. Βασιλάδης 16 18, 19, 21-25, καὶ 28-30, Ἰωάνν. Τουργαλίδης 16, 18-22 καὶ 25-30, Κωνστ. Ν. Σέφογλου 16, 18-21, 23-26 καὶ 28-30, Νικόλ. Ε. Καλαφάτης 16, 18-23, 25, 26 καὶ 28-30, Ξενοφῶν Ζ. Ροῦσσος 16, 18-25, 27, 29 καὶ 30, Ξενοφῶν Η. Τσίτερ 16, 18-23, 25, 26 καὶ 28-30, Σ. Α. Ἀντωνιάδης 16-22, 25-27, 29 καὶ 30, Σπυρ. Α. Βλάιμος 16, 18, καὶ 21-30, καὶ Χρυσόσε. Η. Τσίτερ 16, 18-23, 25 26 καὶ 28-30.
Εὐθυμὴ καρδιά 16, 18-22, 24 καὶ 26-30.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ ἐπόμενον)

